

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

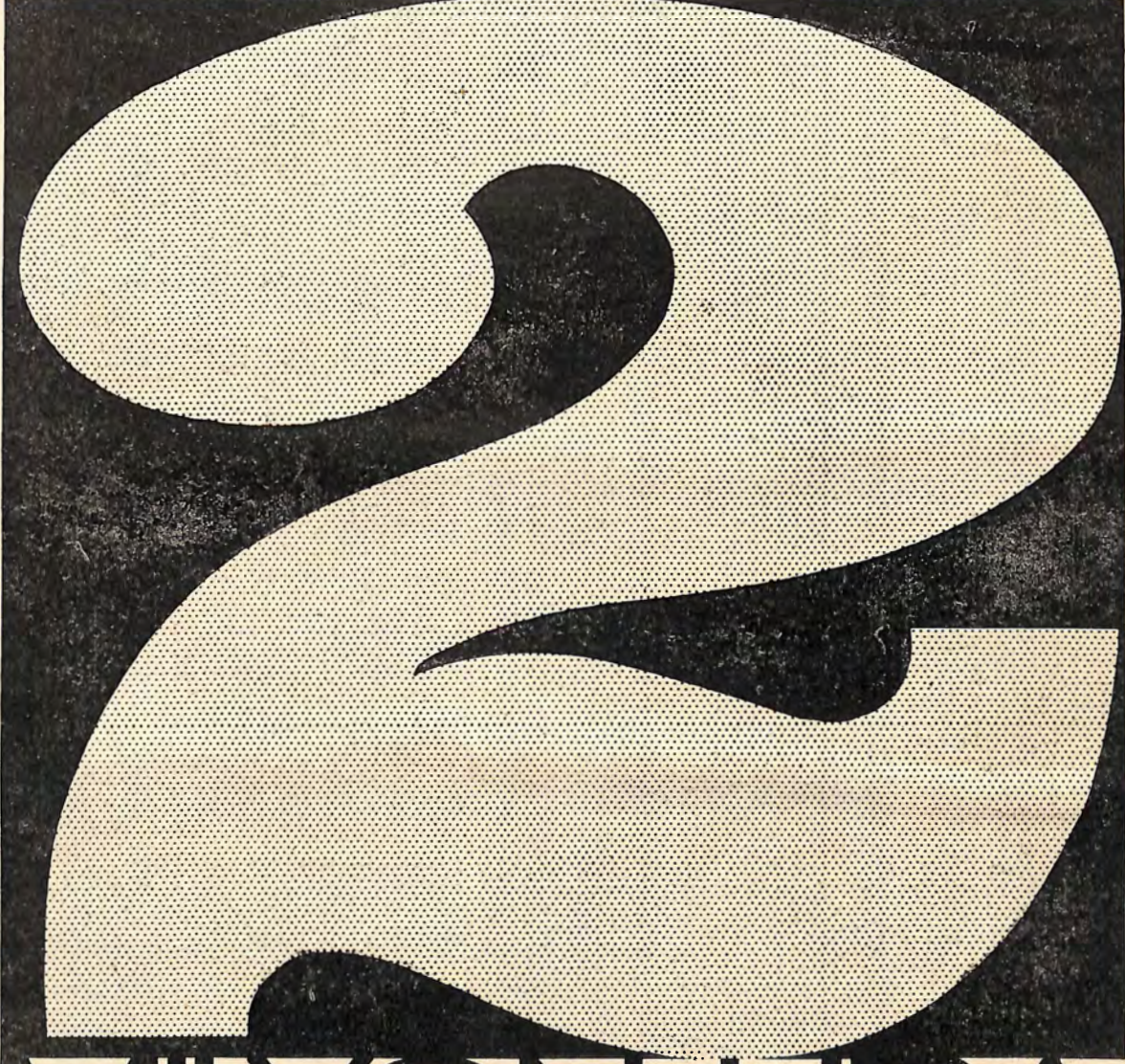
Aklın

**Akbaba-Toto'da
kazananlar
Bu sayıda**

Memurlar partilere gire-
miyecek. — Gazeteler —
— Bugün git, yarın gel!..

Bu yılın ikinci ikramiye çekilişinde gene

MİLYON LİRA

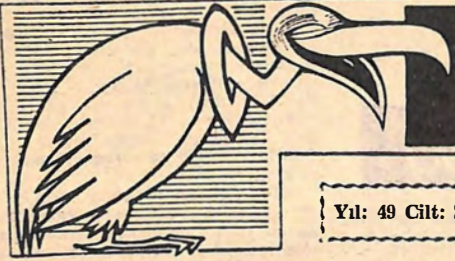
Sayın Mevduat Sahiplerine
bol şanslar dileriz.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

Y 662

(Reklâm Moran : 1146 — 88)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 28 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 30 Haziran 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

Zam Furyası!

TÜRKİYE'nin dününü şu cümle ile özetlemek mümkündür: «Memleket bir kargaşa düzeyine itilmişti. Ama bu arada iyi de idare edilemediği için, hayat habire pahalılaşmaktaydı.»

İşte 12 Mart Muhtırasının verilmesini ve Nihat Erim hükümetinin kuruluşunu, belki en çok bu iki neden, vatandaş önünde haklı göstermiştir.

Şimdi artık eski kargaşa azalmıştır. Bu, hükümetin bir başarısıdır. Fakat hayat pahalılığının azalmasını bekleyen sokaktaki adam ise, maalesef hüsrana uğramıştır! Onun bu hüsranı, her geçen gün biraz daha yeni zam furyalarıyla artmaya devam etmektedir.

Bir kaç aylık bir süre içinde ekmek zam görmüştür, posta, telgraf ücretlerine, otobüs biletlerine korkunç zamlar gelmiştir. Radyo ve televizyon vergileri artırılmıştır. Onları Tekel maddelerine yapılan % 15'lik zamlar takip etmiştir. Vâkıa bu yeni zamma, depremde yıkılan Bingöl'ü yeniden yapmak, yahut tabii afetlere karşı bundan böyle devletin elinde bir fon bulundurması gibi çok hissi bir neden gösterilmiştir ama, vatandaş, dokuza çıkanın bir daha sekize inmeyeceğini de elbette ki şimdiden bilmektedir.

Kok kömürüne ve elektriğe bir zam ise gelmek üzeredir. Vâkıa bu haber karşısında Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı, «Kesinleşmiş bir şey yok. Mutlak zaruret haline gelmedikçe zam yoluna gitmeyeceğiz» yollu bir demec vermiştir ama, TRT'nin bazı sorularına cevap verirken, kabine arkadaşı Maliye Bakanı da aynı gece, devletin malî imkânlarının hiç iç açıcı olmadığını, vatandaşın yeni vergileri mazeret görmesi gerektiğini gayet açık bir biçimde savunmuştur. Bu demektir ki yarın değilse öbür gün kömüre ve elektriğe de beklenen zamlar gelecektir!

Önümüzdeki günlerde petrole ve gaza da yeni zamların gelmesi olağandır. Çünkü bilindiği gibi, topraklarından petrol çıkan ülkeler, önceki ay birleşip üretici şirketlerden bir zam kopartmayı becermişlerdir. Şimdi bu yeni zammın da, petrol tüketiminin yarısını dışarıdan tedarik eden Türkiye'yi etkilemesi normaldir. Ne var ki Türkiye'de petrole bundan pek az önce yüklü zamlar yapılmış olduğu içindir ki, yeni zamlar belki birazcık geciktirilmektedir! Ama bu zam da bilinmelidir ki bir gün ille gelecektir!..

Sanayi elektriğine yapılacak zammın mâmul maddeler üzerinde başka yeni zamlar yaratması normal ol-

İçkiye, «Deprem zammı» kondu. — Gazeteler —

DEPREM!

duğuna göre, ileriki günlerde şimdiden adlarını sıralamak mümkün olmayan birçok yeni zammın daha, vatandaşın içinde bulunduğu bunalmı elbette ki arttırması beklenmelidir!

Yukarıda sayılanlar, devlet kesiminden gelmiş ve gelecek olan zamların, ne ilkidirler ne de sonuncuları olacaklardır! O halde bu tabloya bakarak insan, şu soruyu kendi kendine sormadan edememektedir:

«— Memleketin kötü yönetimi neden bir türlü değiştirilememektedir?»

Aslına bakılırsa yediği ekmeği ye-

re düşünce üç defa öperek başına koyan bir milletin çocukları olarak bizler, çöp tenekelerimizi hâlâ küflü ve hamur iç ekmeklerle doldurmaktan hiç vazgeçmeyiz!... Ekmek israfını bir önleyebilirsek, bir başka deyişle bir ekmek ekonomimiz olsaydı yeni zamların birçoğuna belki bugün hiç ihtiyaç duymazdık!

Bundan tam altıyüz yıl önce Anadolu'yu gezmiş olan Arap seyyahı İbni Batuta, kitabında, bir ormanlar ülkesi olan Türkiye'de gökyüzünü çok az görebildiğini yazdığı halde, ağaç keserek ısınmaya çalışan köylümüze «acaba o günden bugüne hak-

kıyla kışlarını sıcak geçirebilmiş midir?» sorusu hâlâ boşluktadır!

Linyitlerimiz, günümüz teknolojinin bir buluşu olan merkezî teslin sistemiyle hepimizi sıcak kışlara pekâlâ kavuşturabilir ama nerede o himmet? Başarabilseydik bir kez o işi, hiç lüzum kalır mıydı kok kömürüne bir zam daha yapmamıza?..

Galiba bilim yenemedi daha Türkiye'deki köhne kırtasiyecî kafasını. Yenemediği sürece zam, tek çıkar kapısıdır. Birini öteki hep kovalayıp gidecektir...

AKBABA

GELECEK HAFTA

Nasreddin Hoca Sayısı

Bütün yazarlarımız, bütün çizerlerimiz kalemleri ve fırçaları ile

HOCAMIZIN

Şanına lâyık fevkalâde bir sayı hazırladılar. Bu özel sayıda, Hoca'yı bütün neşesi, bütün nüktesi ile günün olayları içinde bulacaksınız.

Gelecek sayımızda:

AZİZ NESİN kendi sanat rekorunu aşan bir başarı ile mizah edebiyatımıza yeni bir şaheser kazandırıyor: Ne hale gelmişiz?

GELECEK HAFTA

insanı deli ederler

MUZAFFER İZGÜ

HANİ şer nerden gelecek belli olmaz derler. Manav Hilmi de öyle, oturmuş bir güzel nargilesini tokurdattıyordu. Otuden hamal geldi:

— Üç lira verecen Helmi ağabey, dedi.

— Niye üç lira lan, her zaman bu küfeyi iki liraya getirir miyodunuz?

— Helmi Ağabey, üç lira verecen... — Yok, dedi manav Hilmi.

— Verecen, dedi hamal Necmi...

Sonunda nerdeyse boğaz boğaza geleceklerdi ki, komşular araya girdiler. Bu arada manav Hilmi, çekmecedeki dört lira bozuk parayı hamal Necmi'nin önüne köpeğe atar gibi attı... Hamal gittikten sonra, manav Hilmi kendi kendine oflad, pofladı, nargilesinin marpuçuna ısırakmış gibi asıldı. Bu sinirle kalktı oturduğu yerden, kirazın üzerindeki etiketi aldı eline, beş lirayı sildi, altı lira yapıverdi...

— Ulan be, ulan be, insanı deli edecekler vallaha, dedi.

O sinirle domatese de el attı. Üzerindeki dört liralık etiketi beş liraya yapıverdi...

— Namussuzlar, dedi...

Bibere ilişti gözü... Yediyl sekiz yapıverdi...

Yarım saat geçmedi aradan, bir belediye zabıta memuru geldi dükkanın önüne:

— Bu su ne, su? dedi.

— Ne suyu ağa? dedi manav Hilmi.

— Ne suyu olacak, yolu suya boğmuşsun... Yirmi lira ceza!

Zabıta memuru zaptı tutup, cezayı yazarken manav Hilmi o kadar yalvardı, o kadar rica ettiyse de, nah duvardan ses çıktı, belediye zabıta memurundan ses çıkmadı... Memur, yirmi lirayı alıp gittikten sonra, manav Hilmi bir başka çeşit pofladı:

— Lan vallaha, lan vallaha, deli edecekler insanı, deli be, dedi... Bu da su mu yanı? Sokakların içini görmezler, gelirler buraya, ver bakalım manav Hilmi yirmi liraya bağnot ceza. Niye, caddenin suya boğdun...

O sinirle kalktı, yapıştı kirazın etiketine. Altyı, yedi yapıverdi...

Bir küfür savurdu havaya. Gözleri domatese ilişti:

— Ulan, dedi, deli olmak isten değil be...

Domatesin üzerindeki beşi sildi, altı yaptı... Biberi de mahzun koymadı bu işten. Onun üzerindeki sekizi de dokuzla terfi ettiriverdi... — Lan sanki biz onlara çalışıyoruz be, onlara... Allah Allah!...

Hep böyle olurdu manav Hilmi, bir sinirlenmeye görsün, sinirlenir sinirlenmez ülseri de azıverirdi...

Çekmecesini açtı... İlaç kutusu bombos duruyordu orada...

— Tükennmiş namussız, dedi...

Boş kutuyu eline alarak, dört dükkân ötedeki eczaneye gitti:

— Bana şu hapdan bi gutu, dedi...

Eczacı, ilacı paket yaptıktan sonra:

— Onaltı lira yirmi kuruş, dedi.

Hop dedi manav Hilmi'nin sinirleri:

— Neee?

— Onaltı lira yirmi kuruş...

— Niden, ha niden?

— Çift kırmızı da ondan...

— Ağnamadım...

— Zam geldi Hilmi efendi zam...

— Amanın sekiz lirayken onaltı lira yirmi kuruş mu oldu?

— Evet...

Kızdı, köptürdü manav Hilmi:

— Lan vallaha, lan vallaha, deli edecekler insanı, deli, dedi...

Onaltı lira yirmi kuruşu saydıktan sonra, hemen oracıkta kutuyu açıp bir hapi gevelemeye başladı...

Söylene söylene geldi dükkanına:

— Çift kırmızıymış, dedi...

Hemen kırmızı kırmızı kirazlar çarptı gözüne... Kalkıverdi yerinden. Aldı kalemi eline, kirazın etiketini sekiz yaptı. Geçti domatese, kızdı, söylendi:

— Ulan bu da çift kırmızı var mı bi deyeceniz? dedi kendi kendine.

Onun da etiketini altyiken yedi yaptı...

— Biber de bunun gonsusu, dedi.

Onu da dokuzken on yapıverdi...

— Heç işde, dedi, çalışıyor ki ki me? Bi lokma ekmeğe, onu da rahat yidirmezler ki insana...

Öğleyin oğlu geldi. Yemek getirmişti babasına:

— Baba, dedi, diploma parası istiyorlar okuldan.

— Ne parası ne parası?

— Diploma parası... On lira vereceksin...

— Ulan heç on lira olur mu diploma parası... Ben seni manav edeceğim, n'apacan diplomayı?

Oğlan uzattı elini, manav Hilmi bastı küfürü:

— Lan vallaha deli edecekler insanı, deli, dedi... Goruma dernek parası dediler virdik, spor parası dediler virdik, mekdebe galdırım yapılacak dediler, virdik... Bilmem ne felâketine dediler virdik, cam da kılacak dediler virdik, e peki bu diploma parası n'oluyor... Yoo, vallaha deli edecekler insanı deli...

Bağrı oğluna:

— Ver ulan şu kirazın etiketini bana!

Oğlan kiraz etiketini uzattı. Manav Hilmi, etiketteki sekizi dokuz yaptı. Uzattı oğluna:

— Goy lan orya, ver bana domatesin etiketini!

Oğlan domatesin etiketini uzattı. yediyl sekiz yaptıktan sonra uzattı:

— Goy lan onu da orya... Bana biberinkini ver... Söylendi yine:

— Deli edecekler insanı vallaha deli!

Oğlanın uzattığı biber etiketini onbir yaptı, uzattı oğluna:

— Dak bunu da biberin üstüne...

Sonra çekmeceyi açtı, bir onluk uzattı oğluna:

— Al da diplomalı ol bakalım...

Çocuk durdu durdu, sonra:

— Buba, dedi, demeyi unuttum, diploma için okulda altı tane fotoğraf çekmişlerdi, on lira da onun için vereceksin...

Kızdı manav Hilmi:

— Hay poh yiye, dedi... Hay poh yiye... Ulan insan ikisini bir demez mi ha boynu gırlası, haa golu gırlası da sürüm sürüm sürünesi... Uzat bana uzat.

Çocuk, elindeki onluğu uzattı.

— Ulan ne uzadıyon on lirayı, bana kirazın etiketini uzat...

Çocuk, kirazın etiketini uzattı:

— Anana çekmişin boh soyu, dedi, anaaa, o da böyle bişeyi durur durur yumurtlar... İnsan heç ikisini bi demez mi? Al başına iş... İşin yoksa sil garala...

Elini, tehdit eder gibi çocuğa uzattı:

— Lan başga bişi varsa taksit tak-sit söyleme, onu da söyle, üçüncü iş ettirme bana...

Oğlan boynunu büküti:

— Yok, dedi...

Manav Hilmi, biraz önce yazdığı on'u karalayarak, onbir yaptı:

— Dak onu orya... Bana domatesinkini ver!

Oğlan, kirazın etiketini taktı yerine, domatesinkini uzattı. Domates etiketi yerine takılırken sekiz lira olmuştu... Eh, nasıl olsa biber de domatesin arkadaşaydı, o da nasibini aldı manav Hilmi'nin bu sinirinden, o da oniki oluverdi... Uzattı oğluna bir onluk daha:

— Deli edecekler vallaha insanı, deli, dedi...

Oğlan gittikten biraz sonra hemşehrisi Galip geldi... Hoşbeşten sonra Galip yüz lira borç istemesin mi manav Hilmi'den?...

— Yok, diyemedi...

Eee, bu adamın daha doğru dü-rüst bir işi de yoktu. Şimdi yok dese olmazdı, vereyim dese yine olmazdı... Kafasını salladı sinirli sinirli:

— Elli lira versem? dedi.

— Yoo, yüz lira ilâzım hemşerim...

İçinden konuştu bu kez manav Hilmi:

— Deli edecekler vallaha insanı, deli, dedi...

Hemşehrisi gittikten sonra, uzun boylu düşündü... Ulan bu çocuk getirir mi bu yüz lirayı, yoksa getirmez mi?

— Lan be, dedi, ne nalet bir gün lan bel...

Biraz daha düşündükten sonra, uzandı kirazın etiketine:

— Bu dürzül bu parayı ya getirir ya getirmez, dedi.

Karaladı kirazın etiketini, onbiri oniki yaptı...

Geçti tekrar sandalyesine oturdu, içinden:

— Belki de bir yıl sonra getirir verir, dedi.

Kalktı, yapıştı domatesin etiketine, onu da sildi, dokuz yapıverdi...

Tekrar oturdu yerine... Yine bir düşünce kapladı kafasını:

— Belki de namussız iki yıl sonra getirir, dedi...

Tekrar kalktı yerinden, biberin etiketine yapıştı. Sildi onikiyi, onüç yaptı... Yerine oturur oturmaz, beğenmedi bu uğursuz rakamı, tekrar kalktı, tekrar sildi, onüçü ondört yaptı...

Ardından gelen müşteriyeye:

— Buyrun efendim, kirazımız, biberimiz, domatezimiz çok taze, dedi...

Muzaffer İZGÜ

Ankara'da et fiyatları donduruldu. — Gazeteler —

Ankara'da...

İstanbul'da!

DÜRTLÜKLER

İNSANLAR

Bir gün üzüldür ağlar, bir gün güler insanlar
Belli olmaz ne eder, neleyer insanlar
Bir yanda füzelerle koynuna girer Ay'ın
Bir yanda «mehtap» diye şiir söyler insanlar

ÜRÜN

Yalnızca eğ başını, caddeler boyunca git
Ne çapa, ne su gerek, ne fide, ne de çiğit
Cins cins, marka marka ve hep uzunlu kısalı
Değil, tarlada tütün; caddelerde izmarit.

TOP

Bir fırtına eser ki yükselir hep dumanlar
Gökyüzüne tırmanır, «İmdat»lar ve «Aman»lar
Kaleye top atarlar, transferde kazanır
Duman olur halbuki nice topu atarlar.

NAL

Bir nal bulduk sokakta, ne kaldı ki geriye?
Buluveririz belki bir beygir, üç nal ile.
Onları da bulduk mu, keyfiniz yerindedir;
Yalnızca, bir avuç da ihtiyaç var çiviye.

Yaşar Hâdi ÖNDER

TRAŞ VERGİSİ ALINACAK

ELBİSE VERGİSİ ALINACAK

AYAKKABI VERGİSİ ALINACAK

SİZLERİ bilmem ama, bizler Ankara'da çok neşeli günler yaşıyoruz. Yağmurların kesilmesi ve havanın ısınmasıyla, bu neşemizin ilerki günlerde daha da artacağını ummaktayım. Çok güzel hikâyeler anlatılıyor bugünlerde Ankara'da.

Bakan bir tanesi şöyle: Adamın birinin bir arkadaşı varmış. Polyglotte'muş. Yani bir sürü yabancı dil bilirmiş. Hem de 18 tane ve hepsini de ana dili gibi.

İşte böyle başlayan hikâye, sonra şöyle devam ediyor:

— Mademki 18 dili, ana dilin gibi biliyorsun, öyleyse 18 tane de anan var, dedim.

— Niye? diye sordu.

— Öyle ya. Onsekiz dili, ana dilin gibi bildiğine göre, o kadar da anan olması gerekir.

Arkadaşım gülüp omuzuma vurdu:

— Bazı kimselerin bir kaç tane babası olur ama, insanların ancak bir tane anaları vardır, dedi. Erkeklerin kadınlara yuturamayacakları tek şey nedir bilir misin? Başka kadından olan çocuklarını, karılarına, «Bu senin çocuğun» diye yutturmamak. Oysa kadınlar bu işi rahatça yapabilirler.

Onsekiz dili, ana dili gibi bildiğini iddia eden arkadaşımın bir gün Gençlik Parkında oturuyorduk. Bir baktım, yanımdaki sıramın ucunda bir Çinli oturuyor. Hemen aklıma, arkadaşımın yabancı dil bilgisini sınavdan geçirmek geldi. Kendim yabancı dil bilmediğim için, onun bu tarafını bir türlü sınavdan geçirememiştim. Onun hakikaten 18 tane yabancı dili, ana dili gibi bilip bilmediğini sınamak istiyordum.

— Sen, onsekiz tane yabancı dil bildiğini söyledin değil mi? diye sordum.

Arkadaşım: — İddia değil, gerçek olarak bilirim. Hem de ana dilim gibi, dedi.

— Bu onsekiz dilin içinde Çince de var mı?

— İlk öğrendiğim yabancı dil.

Yanımdaki Çinliyi işaret edip:

— Şurda bir Çinli var. Şununla bir konuş, dedim.

Arkadaşım bir an yüzüme baktı:

— Yahu durup dururken, elin Çinlisine ne diyeyim şimdi?...

— Bir şeyler söyle canım. Mesela Mao'yu sor.

— Çıldırdın mı sen? Sırası mı şimdi bunun?

— Niye?... Neden çekiniyorsun?... Kızıl Çin'i tanımaya hazırlanmıyor muyuz?... Kızıl Çin'i

ÇİNCE BİLİR MİSİNİZ?

tanıyacağımıza göre, Mao'yu niye tanımayalım?...

— O başka o başka. Kızıl Çin'i tanırız ama, Mao'yu tanımıyoruz.

— Uzatma da, sor bakalım şu Çinliye, neyin nesiyim?...

Arkadaşım sıkıntıyla göğüs geçirdikten sonra, yan sırada oturan Çinliye doğru eğildi ve bir şeyler söyledi. Fakat o kadar alçak sesle söyledi ki duyamadım.

Çinli bir an arkadaşımın yüzüne baktı ve sonra da:

— Çeng, dedi.

— Ne dedi? diye sordum.

Onsekiz dili ve buarada Çinceyi de ana dili gibi bilen arkadaşım:

— Hiç, dedi.

— Nasıl hiç. Adam «çeng» dedi ya. Ne demek istedi?...

— Çinliyim, dedi arkadaşım. Kanton'da doğmuş, sonra Pekin'e yerleşmiş. Küçük yaşta ana ve babasını kaybetmiş olduğu için, fazla okuyamamış. Bu yüzden de garson olmuş.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı:

— Bunları mı söyledi adam?

— Ne dedi? diye sordum.

— Evet.
— Vay canına!...
— Niye hayret ettin?...
— Yahu bu Çince, stenografi gibi bir şey. Adam bir kelime söyledi, sen bir alay laf ettin. Onsekiz dili ve bu arada Çinceyi de ana dili gibi bilen arkadaşım güldü:

— Çince öyledir, dedi.

— Bunların telgrafları çok ucuz olur desene!... Ama bir de derler ki, Çinliler çok az konuşurlarmış.

— E, o da az konuştu zaten.

— Neresi az birader?... Adam bir tek «çeng» dedi, sen bana beş cümle söyledin. Ya bir de beş on kelime söylesen, akşamı bulacaktık desene.

Arkadaşım yine bilgiç bilgiç yüzüme baktı:

— Çinliler az konuşurlar fakat öz konuşurlar, dedi.

Bu işten pek bir şey anlayamamıştım. Onun için arkadaşşıma tekrar:

— Sor bakalım şuna, dedim. Ankara'ya ne yapmaya gelmiş?...

Arkadaşım, Çinliye doğru eğilip, yine benim duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Çinli, acayip arkadaşımın suratına baktı ve sonra yine:

— Çeng, dedi.

Hemen sordum.

— Ne dedi?

— Ankara'ya, bir Çin lokantası açmak için gelmiş. Çin yemekleri çok güzel olmuştur. Bu yüzden dünyanın hemen hemen her yerinde pek sevilmiştir. Fakat Ankara'da bu işi bilen yokmuş. Eğer kendisi burada bir Çin lokantası açacak olursa, günde en azından bin lira kazanmış. Fakat lokantayı açmak için gerekli parası yokmuş. Onu arıyormuş.

— Bunları dedi ha?...

— Evet.

— Vay canına!...

— Niye hayret ettin yine?

— Desene yine bir, «Çeng» demekle bütün bunları söyledi ha?

— Evet.

— Bana bak, dedim arkadaşşıma. Söyle şuna, Çin lokantası açmak için gerekli parayı ben vereceğim. Ortak olalım.

Arkadaşım tekrar Çinliye döndü ve anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Fakat daha o sözünü bitirmemişti ki, Çinli ayağa fırlayıp başladı bağırmaya:

— Çeng . çung . çing . çan . çon . hung . punh . kang . çeng . çung .

Heenen arkadaşşıma atıldım:

— Ortaklığı kabul etti mi?...

Ne dedi?...

Arkadaşım biraz bozuk:

— Hayır. «Olmaz» dedi.

— Bu kadar mı?...

— Evet...

— Erkeğin ömrünü uzatmak kadının elinde. —

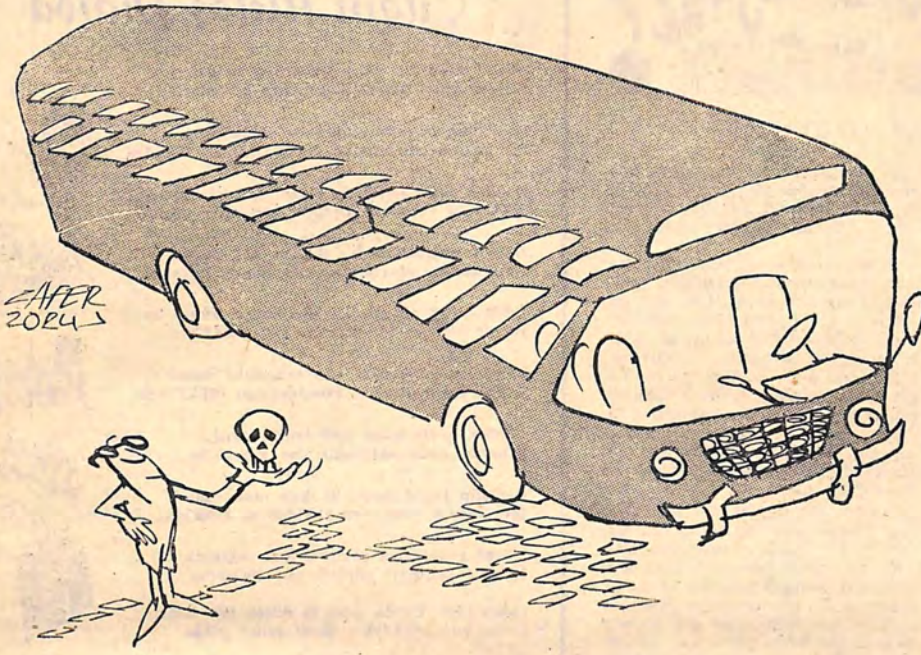
in beklemekten sırtını tutulmuş!

— İşte sana yatacak yer, dedi.

sun?

duaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

— Binmek veya binmemek, işte bütün mesele!..

Akbaba - Toto'da kazananlar

Okurlarımızın büyük bir ilgiyle katıldıkları AKBABA — TOTO yarışması sonuçlanmıştır.

AKBABA — TOTO kuponlarını doğru dolduranlar arasında çekilen kura sonunda aşağıda isimleri bulunan okurlarımız, kurucumuz merhum Yusuf Ziya ORTAÇ'ın «Bizim Yokuş» adlı kitabı ile 500 liraya kadar çeşitli para ikramiyeleri kazanmışlardır.

9 X 25 = 225 lira kazanan:

Melâhat ÖZKAYA
Necatibey Caddesi No: 45-17
Yenişehir — ANKARA

8 X 25 = 200 lira kazanan:

Mehmet AYDIN
Çınar Mahallesi İlk Sk. No: 10
BURSA

7 X 25 = 175 lira kazanan:

Caner US
1462 Sokak No: 65
Alsancak — İZMİR

6 X 25 = 150 lira kazanan:

Sezai GÜRÇAĞLAR
Denizcilik Bankası T.A.O.
Şehir Hatları İşletmesi
Muhasebeci Muavini
Bahçekapı — İSTANBUL

4 X 25 = 100 lira kazanan:

Hüseyin YILDIRIM
Parlak Pasaj No: 41
MALATYA

3 X 25 = 75 lira kazanan:

Erol UÇAN
Sümbül Sokak No: 16/A
Kartal—Maltepe—İSTANBUL

2 X 25 = 50 lira kazanan:

Âdem TOĞAÇ
Ask. Şb. karşısında berber
MERSİN

1 X 25 = 25 lira kazananlar:

Rıdvan ÖZTÜRK

500 Lira Kazanan:

Cengiz ERGENEMAN
Fevzi Çakmak sokak
Somer Ap. No: 18-13
Yenişehir — ANKARA

8972 Sonthofen, Theodor - Aufsb.
berg Str. 5

ALMANYA

Necdet URAL

Karayolları Şantiye Şefi
HOPA

Ercüment SARISOY

Dev. Or. İşletmesinde
Sicil Memuru
Muharrem Sarısoy eliyle
Ayancık — SİNOP

Hakan ERTÜRK

Baraj Caddesi No: 198
ÇUMRA

Aykut SANAL

C. Savcısı
Çıldır — KARS

İsmail SELVİ

Gazipaşa İlkokulu
Reşadiye — TOKAT

İclâl ERENTÜRK

Mustafa Mazhar Caddesi
Gül Ap. Daire: 16
Selâmiçeşme — Kadıköy —
İSTANBUL

Mecit BARLAS
İtfaiye Meydanı
Kosova Sokak No: 8/A
ANKARA

Mehmet OCAKTAN
Cezaevi

RİZE

Erol ERKAN
Saat Meydanı No: 1/A
ÇANAKKALE

İbrahim Halit ÇELİK
Göl Öğretmen Okulu 6-A
KASTAMONU

Hikmet KOŞAR
İmam - Hatip Okulu Öğretmeni
UŞAK

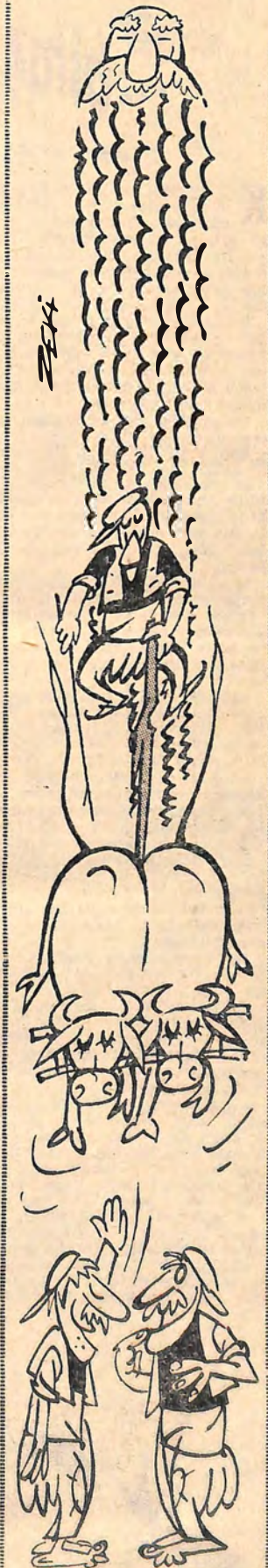
Zerrin CAN
Ali İhsan Kalmaz Lojmanı
EĞRİDİR

Necati ÖNGER
İcra Memuru
Çine — AYDIN

Lütfü BARLAK
İstasyon Caddesi No: 24
Gençlik Berberi
SİVAS

Suna ÖZENOĞLU
Cumhuriyet Meydanı
Sümerbank İş Hanı
Kat: 2 No: 24

İSKENDERUN

— Dedesinden kalma toprağı sürüyor... İnşallah biz de Devlet Baba'nın vereceğı toprağı süreriz yakında!..

YARI BOŞ, YARI DOLU...

KÖTÜMSER, bel kemeri ile pantolon askısını birlikte kullanırmış. İyimserin tanımı da buna göre kendiliğinden çıkıyor ortaya: Ne kemer, ne de askı kullanmayan adam iyimserdir. İç çamaşırları da kullanmıyorsa aşırı iyimserdir.

Bu konuda en çok bilinen ve en güzel örneklerden biri de şu şişe hikâyesidir. Hani içinde yarıya kadar içki bulunan şişeye iyimser «Yarı dolu» derken, kötümser yarıyı boş olduğu için üzülmüştü.

Hangisi daha iyi bir tutumdur a-
cep?

Eğer konu her zaman şişe örneği kadar basit olsaydı, cevap vermek çok kolaylaşırdı. Öyle ya, ne tırlı düşünürseniz düşünün şişedeki içki miktarı değişmeyeceğine göre boş yere neden neşenizi kaçırasınız? Şişeyi yarı dolu saymak daha iyi.

Şimdilik fazla akıllı olmayı gerektirmeyen bir karşılık verelim: «Yerine göre...» kimi zaman iyimserlik, kimi zaman kötümserlik daha iyidir. Önemli olan bu yeri kararlaştırabilmektir. Yeri ve zamanı...

Oğul, «Anamın aklına gelen değil, karımın aklına gelen başıma gelsin.» dermiş. Çünkü eve geç kaldığında, anası «Acaba bir kaza mı geldi başına?» diye üzülürken, karısı «Yoksa bir zilli buldu da onunla mı karıştırıyor?» diye kaygılanırmış.

Bir karikatür: Ellerinden pranga ile duvara asılmış bir adam... Sakalları uzamış, ağızdan kemikleri fırlamış. Ellinde kirbacı ile dikilen iri yarı zindancı onun bitkin yüzüne bakarak:

— Biraz iyimser ol canım, diyor. Bak, tırnaklarını yemek alışkanlığından vazgeçtin.

Bir fıkrâ: Millerce ötede, batmış bir geminin son kalıntıları yüzmekte... İki kazazede, kocaman bir kontrbasa tutunup suyun yüzünde kalmaya çalışıyorlar. Birinin yüzünü, yaklaşan ölümlün korkusu bürümüş. Öbürü ise tersine, tabanını bir maltız keçişi yalıyormuşcasına kahkahalara boğulmuş.

— Kardeşim, diyor korku içinde olanı, hâpi yuttuğumuz bir gerçek. Koskoca okyanusun ortasındayız. Buradan bir geminin geçmesi ihtimali çok zayıf. Bu geminin bizi görüp kurtarması ihtimali ondan da zayıf... Gemi gelene kadar bizi köpek bahkalarının parçalamaması ihtimali yok gibi... Böyleyken sen sanki totoda onuç tutturmuş gibi... Kahkahalar arasından güçlükle cevap veriyor beriki:

— Bütün bu saydığın ihtimal he-

sapları umurumda bile değil. Babam hep zurna çalmamı isterdi. Eğer onu dinlemiş olsaydım, tutunacak bir şeyimiz de olmayacaktı şimdi.

İyimserlik; her şey başaşağı giderken, başarısızlıklar, terslikler, yenilgiler birbirini kovalarken sizi bulutlar üstünde pembe hılyalara daldırmyorsa, iyi bir tutumdur. Mutlu olmayı kolaylaştırır. Küçük aksaklıkların neşenizi kaçırmasına engel olur. Gelgelelim, evine yıldırım düşen bir köylünün, «Yaşadık, bunca yıl politikacıların yapmadığı şey gerçekleştirdi: Köylümize elektrik girdi.» diye sevinmesi, iyimserlikten biraz fazla olur.

Tersine kötümserlik de, eğer uyanık bulunmanızı sağlıyor, devamlı bir felâket bekliyormuşcasına iğne üstünde oturup hem kendinizi hem çevrenizi tedirgin etmenize sebep oluyorsa, iyi bir tutumdur. Kişi her zaman kötü ihtimalleri göz önünde bulundurmalıdır. Böyle bir kötümserlik, kötü ihtimallere karşı gerekli tedbirler alındığı sürece yararlıdır. Yoksa, «Aman ne sıkışık trafik, karşıya geçmeye kalkarsam mutlaka ezilirim.» deyip sonra da ne 1. şıklara ne de sağa sola bakmadan sellemehüsselâm caddenin ortasına atılmak, perhiz yaparken lâhana turşusu yemekten çok daha acıklı sonuçlar doğurur.

Örnekler, sayısız denilebilecek kadar çoğaltılabilir. Hayır hayır, o kadar da kötümser olmayın, hepsini burada sayacak değilim. Yalnız şu nu hatırlatmakta yarar var: «Yağmur yağınca bizim dam mutlaka akacak.» diye kara kara düşünmekle geçirilecek zamanda, akması mümkün olan dam güzelce aktarılabilir.

Bir de, iyimserlikle kötümserliğin aşırı durumları var. Gürlütüden rahatsız olan bey, çağırır uşağını:

— Git, der, şu sokakta bağırıp çağırın herifi yakala, ne satıyorsa kışna sok.

Uşak gider, erik satan adamı yakalar, efendisinin buyruğunu yerine getirmeye başlar. Bu arada erikçi kıkır kıkır gülmektedir. Uşak bunun nedenini sorar, beriki de açıklar:

— Düne kadar kabak satıyordum ben. Sen olsan şükretmez misin haline?

Adamın iyimserliğinin sınırını bilmiyoruz. Kimbilir, kabak satarken yakalansaydı, bu kez de prasa satmadığına sevinirdi belki... İyi ama hangi noktada aşırıya kaçır iyimserlik?... Ya da kötümserlik hangi noktadan sonra verem eder adamı?...

Çılgın Meloş Plâjda

Kızgın kumlara yatıp bakarken dalgalara
Bu yaz günü plâjda dalmıştım hılyalara...

Gazetenin birinde okuyunca oldum hoş;
Bir koca arıyormuş şu bizim ÇILGIN MELOŞ!

Benden önce davranır gider de biri kapar,
MELOŞ'u istemeye koştum ben apar topar...

İçimde anlatılmaz bir duygu: Acı, buruk...
Hep damat adayları kapıda olmuş kuyruk.

Bulamam böyle güzel... Ben kepçe, dünya kazan...
Buyur etti salona ortanca kızı NÂZAN.

Tamirine gelmiştim banyosundaki duşun,
Numaramı yuttular, yanımdaydım MELOŞ'un.

Gözleri gözlerimde öpüverdim elini,
Bilmem nasıl anlatsam size güzelliğini...

Beğenip yanağımdan alırken makas'ını
İşte ben de yemiştım MELOŞ'un zoka'sını...

Vücut güzelliğini görmek için sağlama,
Eskiler gelinleri götürürmüş hamama...

Geldi çatlı büyük gün; iş düştü işte başa,
Onun için MELOŞ'u davet ettim plâja...

Böylece o da beni iyi görmüş olacak,
Bu sıcak yaz gününde, plâjımız: Salacak...

Görse: «Maşallah!» derdi plâjda O'nu kızı,
Meloş bir mayo giymiş; bikini ve kırmızı...

Hasedinden düşmanlar çatır çatır çatladı;
Kimi kıskançlığından soğuk suya atladı.

Şu göğüsler SOPHIA LOREN'e çıkartır taş,
Seyrediyordu bizi hayran hayran tüm plâj.

Ben ise sevincimden oluyordum dört köşe,
Denziyor ÇILGIN MELOŞ tıpkı Raquel Welch'e.

İyi kalbil, güzeldi güzellerin anası,
İyi olmak değil mi şu yaşamın mânası?...

Plâjda bizim ile ilgilenenler vardı,
Birden etrafımızı gazeteciler sardı.

«Zengin nişanlım...» diye beni hemen tanıttı,
Beni zengin sanmıştı... Bende de şafak attı.

Uyanıp kabineye ben kendimi dar attım,
«Gönü zengin şairim.» diye bir not bıraktım.

Sormayınız; bu olay düş mü yoksa gerçek mi...
ÇILGIN MELOŞ bir zengin bulup evlenecek mi?

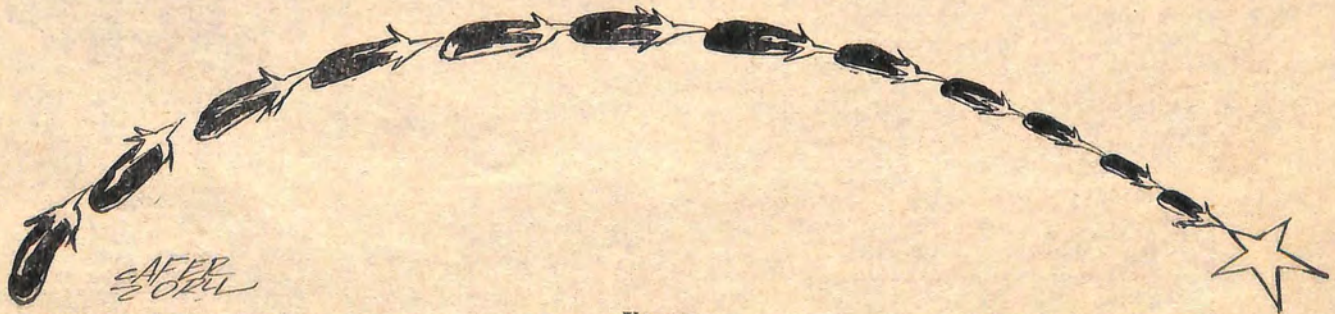
Mukadder ÖZAKMAN

Kesinlikle bir şey söylemek imkânsız. Herkesin görüşü başka başkadır. Herkes kendine bir hayat felsefesi kurmuştur. Sınırları kendisi belirler. Güllerin dikenli olduğundan yakınmaktansa, dikenlerin ara-

sında gül yetiştiğini düşünüp sevinmek daha uygundur her halde ama, bir gül uğruna bin dikenin elinizi paralamasına izin vermemek şartıyla...

Sulhi DÖLEK

Fezada sebze yetiştirilecek. — Gazeteler —

Yazısız

YARI BOŞ, YARI DOLU...

KÖTÜMSER, bel kemeri ile pantolon askısını birlikte kullanırmış. İyimserin tanımı da buna göre kendiliğinden çıkıyor ortaya: Ne kemer, ne de askı kullanmayan adam iyimserdir. İç çamaşırları da kullanmıyorsa aşırı iyimserdir.

Bu konuda en çok bilinen ve en güzel örneklerden biri de şu şişe hikâyesidir. Hanı içinde yarıya kadar içki bulunan şişeye iyimser «Yarı dolu» derken, kötümser yarıya boş olduğu için üzülürmüş.

Hangisi daha iyi bir tutumdur acep?

Eğer konu her zaman şişe örneği kadar basit olsaydı, cevap vermek çok kolaylaşırdı. Öyle ya, ne türlü düşünseniz düşündün şişedeki içki miktarı değişmeyeceğine göre boş yere neden neşenizi kaçırasınız? Şişeyi yarı dolu saymak daha iyi.

Şimdilik fazla akıllı olmayı gerektirmeyen bir karşılık verelim: «Yerine göre...» kimi zaman iyimserlik, kimi zaman kötümserlik daha iyidir. Önemli olan bu yeri kararlaştırabilme. Yeri ve zamanı...

Oğul, «Ananın aklına gelen değil, karımın aklına gelen başıma gelsin.» dermiş. Çünkü eve geç kaldığında, anası «Acaba bir kaza mı geldi başına?» diye tizlürken, karısı «Yoksa bir zilli buldu da onunla mı kırıstırıyor?» diye kaygılanırmış.

Bir karikatür: Ellerinden pranga ile duvara asılmış bir adam... Sakalları uzamış, ağızdan kemikler fırlamış. Elinde kırbaç ile dikilen iri yarı zindancı onun bitkin yüzüne bakarak:

— Biraz iyimser ol canım, diyor. Bak, tırnaklarını yemek alışkanlığından vazgeçtin.

Bir fıkra: Millerce ötede, batmış bir geminin son kalıntıları yüzmekte... İki kazazede, kocaman bir kontrbasa tutunup suyun yüzünde kalmaya çalışıyorlar. Birinin yüzünü, yaklaşan ölümün korkusu bürümüş. Öbürü ise tersine, tabanını bir maltız keçisi yalıyormuşçasına kahkahalara boğulmuş.

— Kardeşim, diyor korku içinde olanı, hapa yuttuğumuz bir gerçek. Koskoca okyanusun ortasında. Buradan bir geminin geçmesi ihtimali çok zayıf. Bu geminin bizi görüp kurtarması ihtimali ondan da zayıf... Gemi gelene kadar bizi köpek balıklarının parçalamaması ihtimali yok gibi... Böyleyken sen sanki totoda onuç tutturmuş gibi... Kahkahalar arasından güçlüğüle cevap veriyor beriki:

— Bütün bu saydığın ihtimal he-

sapları umurumda bile değil. Babam hep zurna çalmamı isterdi. Eğer onu dinlemiş olsaydım, tutunacak bir şeyimiz de olmayacaktı şimdi.

İyimserlik; her şey başaşağı giderken, başarısızlıklar, terslikler, yenilgiler birbirini kovalarken sizi bulutlar üstünde pembe hıllalara daldırmyorsa, iyi bir tutumdur. Mutlu olmayı kolaylaştırır. Küçük aksaklıkların neşenizi kaçırmasına engel olur. Gelgelelim, evine yıldırım düşen bir köylünün, «Yaşadık, bunca yıl politikacıların yapmadığı şey gerçekleştirdi: Köylümüze elektrik girdi.» diye sevinmesi, iyimserlikten biraz fazla olur.

Tersine kötümserlik de, eğer uyanık bulunmanızı sağlıyor, devamlı bir felâket bekliyormuşçasına iğne üstünde oturup hem kendinizi hem çevrenizi tedirgin etmenize sebep olmuyorsa, iyi bir tutumdur. Kişi her zaman kötü ihtimalleri göz önünde bulundurmalıdır. Böyle bir kötümserlik, kötü ihtimallere karşı gerekli tedbirler alındığı sürece yararlıdır. Yoksa, «Aman ne sıkışık trafik, karşıya geçmeye kalkarsam mutlaka ezilirim.» deyip sonra da ne i. şıklara ne de sağa sola bakmadan sellamehüsselâm caddenin ortasına atılmak, perhiz yaparken lâhana turşusu yemekten çok daha acıklı sonuçlar doğurur.

Örnekler, sayısız denilebilecek kadar çoğaltılabilir. Hayır hayır, o kadar da kötümser olmayın, hepsini burada sayacak değilim. Yalnız şu nu hatırlatmakta yarar var: «Yağmur yağınca bizim dam mutlaka akacak.» diye kara kara düşünmekle geçirilecek zamanda, akması mümkün olan dam güzelce aktarılabilir.

Bir de, iyimserlikle kötümserliğin aşırı durumları var. Gürlütüden rahatsız olan bey, çağırır uşağını:

— Git, der, şu sokakta bağırıp çağırın herifi yakala, ne satıyorsa kışına sok.

Uşak gider, erik satan adamı yakalar, efendisinin buyruğunu yerine getirmeye başlar. Bu arada erikçi kıkır kıkır gülmektedir. Uşak bunun nedenini sorar, beriki de açıklar:

— Düne kadar kabak satıyordum ben. Sen olsan şükretmez misin haline?

Adamın iyimserliğinin sınırını bilmiyoruz. Kimbilir, kabak satarken yakalansaydı, bu kez de prasa satmadığına sevinirdi belki... İyi ama hangi noktada aşırıya kaçır iyimserlik?... Ya da kötümserlik hangi noktadan sonra verem eder adamı?...

Çılgın Meloş Plâjda

Kızgın kumlara yatıp bakarken dalgalara
Bu yaz günü plâjda dalmıştım hıllalara...

Gazetenin birinde okuyunca oldum hoş;
Bir koca arıyormuş şın bizim ÇILGIN MELOŞ!

Benden önce davranır gider de biri kapar,
MELOŞ'u istemeye koştum ben apar topar...

İçimde anlatılmaz bir duygu: Acı, buruk...
Hep damat adayları kapıda olmuş kuyruk.

Bulamam böyle güzel... Ben kepece, dünya kazan...
Buyur etti salona ortanca kıızı NÂZAN.

Tamirine gelmiştim banyosundaki duşun,
Numaramı yuttular, yanımdaydım MELOŞ'un.

Gözleri gözlerimde öpüverdim elini,
Bilmem nasıl anlatsam size güzelliğini...

Beğenip yanağımdan alırken makas'ımı
İşte ben de yemiştım MELOŞ'un zoka'sını...

Vücut güzelliğini görmek için sağlama,
Eskiler gelinleri götürürmüş hamama...

Geldi çatlı büyük gün; iş düştü işte başa,
Onun için MELOŞ'u davet ettim plâja...

Böylece o da beni iyi görmüş olacak,
Bu sıcak yaz gününde, plâjımız: Salacak...

Görse: «Maşallah!» derdi plâjda O'nu kıızı,
Meloş bir mayo giymiş; bikini ve kırmızı...

Hasedinden düşmanlar çatır çatır çatladı;
Kimi kıskançlığından soğuk suya atladı.

Şu göğüsler SOPHIA LOREN'e çıkartır taş,
Seyrediyordu bizi hayran hayran tüm plâj.

Ben ise sevincimden oluyordum dört köşe,
Benziyor ÇILGIN MELOŞ tıpkı Raquel Welch'e.

İyi kalbîl, güzeldi güzellerin anası,
İyi olmak değil mi şu yaşamın mânası?...

Plâjda bizim ile ilgilenenler vardı,
Birden etrafımızı gazeteciler sardı.

«Zengin nışanlun...» diye beni hemen tanıttı,
Beni zengin sanmıştı... Bende de şafak attı.

Uyanıp kabineye ben kendimi dar attım,
«Gönlü zengin şairim.» diye bir not bıraktım.

Sormayınız; bu olay düş mü yoksa gerçek mi...
ÇILGIN MELOŞ bir zengin bulup evlenecek mi?

Mukadder ÖZAKMAN

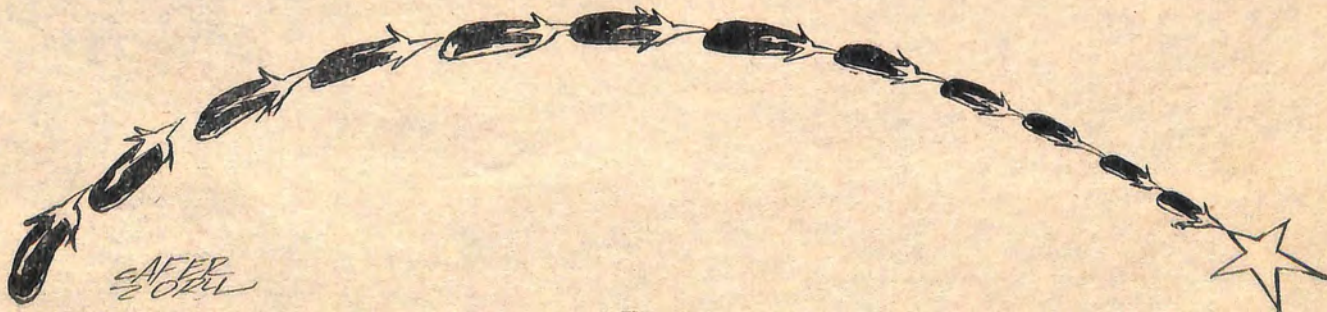

Kesinlikle bir şey söylemek imkânsız. Herkesin görüşü başka başkadır. Herkes kendine bir hayat felsefesi kurmuştur. Sınırları kendisi belirler. Güllerin dikenli olduğundan yakınmaktansa, dikenlerin ara-

sında gül yetiştiğini düşünüp sevinmek daha uygundur her halde ama, bir gül uğruna bin dikenin elinizi paralamasına izin vermemek şartıyla...

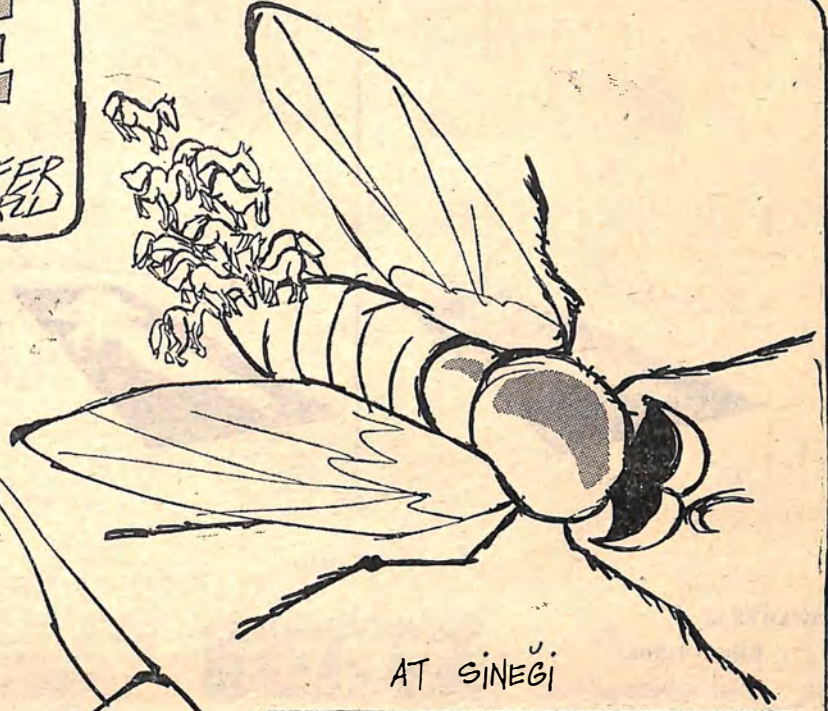
Sulhi DÖLEK

Fezada sebze yetiştirilecek. — Gazeteler —

Yazısız

KEYFİMCE

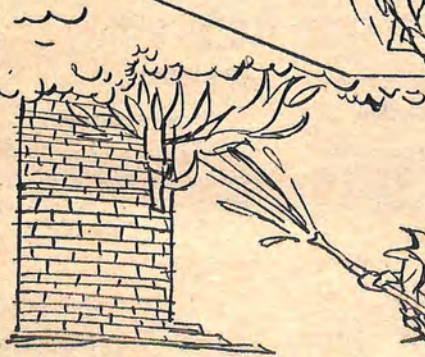
AT SİNEĞİ

YAZISIZ

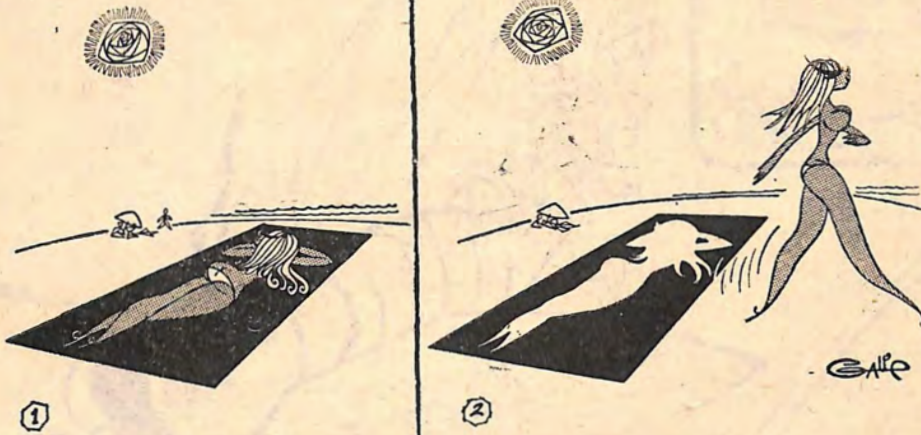
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

Yazısız

PAZARTESİ

Bilmiyorduk!

XVII. Yüzyıl Avrupa'sının güzel-
liği dillerde dolaşan konteslerinden
biri, her nasılsa sarayındaki uşakla-
rın en gençine gönülünü kaptırır.
Tabii uşağın bu tutkudan haberi
yok. Üstelik mahcup mu, mahcup!
Karşı cinsten birinin gözleri gözle-
rine değse, delikanlı kulaklarına ka-
dar kızarıyor!

Derdini nasıl anlatsın kontes?
Duygularını doğrudan doğruya dile
getirse, büyüklüğünü yitirecek. İste-
ğini davranışlarıyla belirtse, prestiji
sıfıra inecek.

Başlar saray dışına çıkıp başbaşa
kalma olanakları aramaya...

Sabah gözünü açtı mı, sözde bin-
me talimi yapacakmış gibi genç uşa-
ğı ile yaş günü hediyesi olarak ve-
rilen terbiye edilmemiş cins atı ya-
nına alarak kırlara açılır.

Fakat dedik ya, uşak mahcup, at

YEDİ

yabanıl... Biri açılmasına fırsat ver-
miyor, diğeri sırtına bindirmiyor!
Sadece çene çalmakla öldürtüyor
zamanı... Elinde bir çalı parçası,
yere çömelerek toprağa çizdiği şe-
malarla yabanî hayvanların nasıl yo-
la getirileceklerini anlatıp duruyor
uşağa.

Bu da sökmeyince, başka bir şey-
tanlık kurar. Ata binerek şöyle bir
tur atacaktır, istediği zaman ve yer-
de hayvan durmayacağı için yanın-
dan geçerken atlayıp, uşağın boynu-
na sarılacaktır!

Bu niyetle ayağını üzüngiye takıp
sıçrar. Sıçrar ama, türken at bir sil-
kinişte sayın kontesi vururur yer-
re! Genç kadının etekleri beline sıy-
rılmış, en mahrem yerleri meydana
çıkmıştır. Başarısızlık ve utançtan

doğan duyguyla toparlanıp yerden
kalkarken, zevahiri kurtarmak ama-
cıyla sorar uşağa:

— Çevikliğimi gördün mü?

Uşak kıpkırmızı:

— Gördüm sayın kontes, gördüm,
der. Ama ona çeviklik dendiğini val-
lahi bilmiyordum!

Ardı arkası kesilmeyen «Zam» sağ-
nağı getirdi bu fıkrayı aklımıza.

Hatırlayacaksınız, yeni hükümetin
iş başına geldiği ilk günlerde:

— Memlekette huzur sağlanacak,
reformlar hızla yapılacak, günden
güne yükselen hayat pahalılığının
mutlaka önü alınacaktır! dendi, ar-
dından posta ücretlerine zam geldi!

Aynı demec yeniden verildi, ar-
dından telefona zam geldi!

Ekmeğe zam geldi.

Kömüre zam geldi.

Şimdi aynı demec bir kez daha
veriliyor ve ardından taşta, ücreti
bir süre önce artırılan telefona zam,
igneden ipliğe vergi geliyor!

Ve sanırım, «Huzuru, ucuzluğu gö-
rdünüz mü?» diye soracaklardır bir
gün.

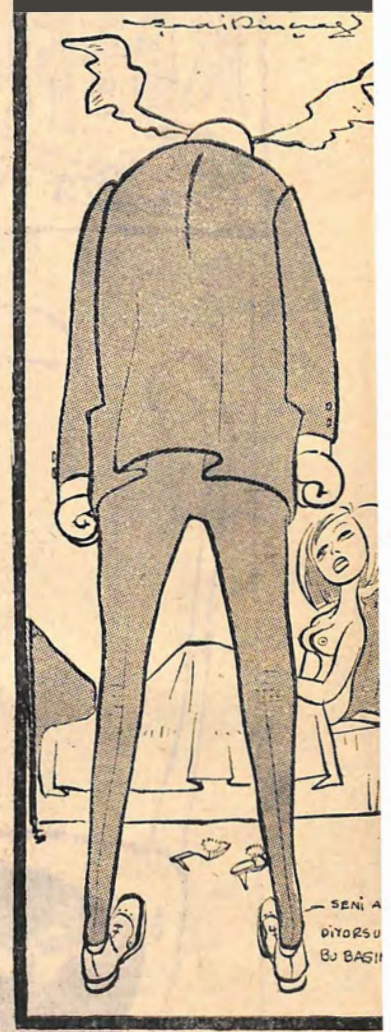
Gördük baylar, gördük. Ama
«Zam» a ucuzluk dendiğini sayeniz-
de öğrendik!

SALI

Bir çağrı da bizden

İstanbul Belediye Başkanı Atabey,
halkı, manavlara karşı boykota ça-
ğırıyor.

Üstü kapalı, «Sebze - meyve yeme-
yin» diyor yani.

— Boyun

Zaten yediğimiz yok ya, nedenini
açıklayın lütfen:

Halk yiyince belediye mensupları
na mı kalmıyor, yoksa açtığınız tan-
zini satış yerleri, günü siftahsız mı
kapatıyor?

ÇARŞAMBA

Gene şehirden...

İstanbullulara müjde:

«Hemşehrilik Vergisi» geliyor!

Aslında üzücü gibi görülen bir ha-
ber ya, korkmayınız!

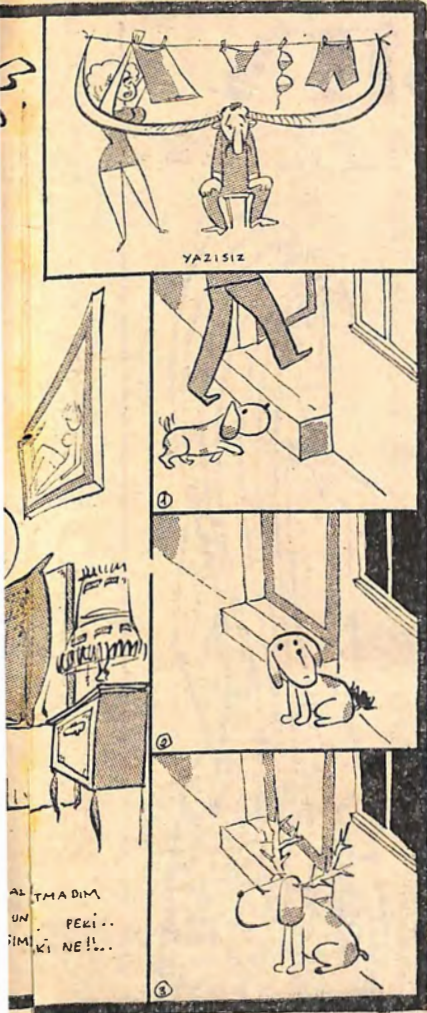
Meyvelerin fiyatı ateş pahası. — Gazeteler —

— Sigaramı yakabilir miyim?..

— Gazeteler ikramiye da

karikatür. —

Adım atılacak yeri kalmayan bu şehre gelse, giremez: girse, her halde çok yaşamaz.

Ya bir serşerinin kurşunlarına hedef olur, ya bir taşıtın altında kalır!

PERŞEMBE

Bir gün daha...

Anneiler Günlü'nden sonra, Baba-lar Günlü'nü de kutladık.

Ve «Yılın Babası» seçilen Kurtuluş Savaşının Tahir Çavuş'unu, Darülaceze'ye attık!

damakta yarış ediyorlar. —

— Çok görme be hanımanne... Hep kürek çekecek değiliz ya, biraz da iç çekelim'.

CUMA

Ayıp yahu!

Zamların böylesine gürültü kopa-racağına zam yapanlar da ummu-yorlardı her halde.

Oysa, halkta şikâyetin bini bir pa-ra!

Yok efendim ticaretlerde artma ol-madığı halde, her gün bir şeye zam gelyormuş da, millet perişan olu-yormuş da, bunlara benzer bir sü-rri şikâyet!

Zam yapanları yermenin yasaklığı-nı bir yana bırakalım, her şeyden önce şikâyet ayıp.

Paranın alış gücü azaldıysa, şu iki aylık hükümet azaltmadı ya.

Gelin hesaplayalım:

Liranın yüzde kırka yakınına son devalüasyon götürmüştü zatsın. Kal-dı mı geriye altmış?

Bunun ortalama yüzde otuzunu, kömüre yapılan zam aldı. Yüzde on-beşini Tekel aldı. Yüzde onunu İş-letme Vergisi aldı. Yüzde onunu ek-mek aldı.

Ne eder hepsi?

Altmışbeş.

Zaten değeri altmış kuruşa inmiş-ti liranın. Beş kuruş borçlu kalıyor-sun diye ne âlemi var bağırmanın!

GÜN

CUMARTESİ

Hangisi daha iyi?

Bir emirle, et üç lira birden ucuz-ladı.

Bir emirle, vatandaşın eksik gra-majlı ekmek yemesi önendi.

Bir emirle, trafik düzene girdi.

Bir emirle, sebze ve meyveye narh-kondu.

Bir emirle, hemşehriler arasında insanca ilişkiler doğdu.

Bugün mahallî seçimler yapılsa, halk Belediye Başkanlığına kimi ge-tirir dersiniz?

Atabey'i mi?... Sıkıyönetimi mi?..

PAZAR

İhtiyaca göre...

Alman bilim adamları, dünyada ilk defa bir canlıdan, diğer bir can-lıya beyin nakli yapmayı başarmış-lar.

Denemede kullanılan canlılar da, iki balık.

Şu dünyanın garipliğine bakın he-le...

İnsanlığın uçuruma sürüklenme-sinin nedeni alıklar...

Beyni değiştirilen, bahklar!

Balık dediğin beyinsiz de olsa, dünyaya zarar dokunmaz ama, ki-me anlarsın?

Vedat SAYGEL.

YAZISIZ

PAZARTESİ Bilmiyorduk!

XVII. Yüzyıl Avrupa'sının gizli-
liği dillerde dolğan konteslerinden
biri, her nasılsa sarayındaki usula-
rın en gizlisi gizliliği kaptırmıştı.
Tabii usula bu tutkudan haberi
yok fidelek mahcup mu, mahcup!
Kara cinsten birinin gözleri göste-
rme değdi, dekilim kulağınma ka-
dar kızarmıştı!
Derdimi nasıl anlatın kodes?
Duyulmazı dolmadın doğruya dils
getirise, bilyuzlugini yitirecek. İste-
ğiz davranışlarıyla belirtse, prestiji
sifre incek.
Başlar saray digne çıldır başbaşa
kalma olaakları anmaya.
Sabah güzini ağıt m, sönde bin
me talimi yapacakmış gidi gong use-
B ile yay gini bediyası olarak ve-
rihen terbiye edilmemiş cins atı ya-
nına alarak kurtarı ağıt.
Fakat dedi ki ya, usak mahcup at

YEDİ

yabanlı. Biri açılmaına fırsat ver-
miyor, diğeri artına bindirmiyor.
Sadece gene çalmakla öldürüyor
zannata. Elinde bir canı parçası,
yere çökmekle toprağa çözüğü se-
mekle yabanlı hayvanları nasıl yo-
la getirileceklerini anlaşıp duruyor
uşağı.
Bu da sökmeyince, başka bir sey-
tanlık kurar. Aia biterek söyle bir
tur alacaklar, istediği anımsı ve yer-
de hayvan durmayacağı için yanın-
dan geçerken alayır, usula boyunu-
na sarılacaktır.
Bu niyetle ayağına üzeniyi takip
ediyor. Şeytan ama, ürken at bir al-
kışınca sayın kontesi varayırır ye-
rei Genç kadının etekleri beline sıy-
rılmış, en mahrem yerleri mevralara
okunmaktadır. Başarıydık ve utançtan

doğan duyguyla toparlanıp yenden
kalkartın, zevkini kurtarmak ama-
cıyla acıya usula:
— Çevikligini gördün mi?

Uyak kapıma:
— Gördüm sayın kontes, gördüm,
dir. Ama oca sevdi ki denedim val-
lahı bilmiyordum!
Ardı arkası kısılmayın özama sağ
mağ getirdi bu filanay skımsus.
Hafızlayacakmış, yeni hükümetin
iş bucağı geldiği ilk günlerde:
— Memlekette huzur sağlanacak,
reformlar hula yapılacak, günden
çile yitilecek layet pahalılığınca
mutlakla ödi alınacaktır! dedi, ar-
dından pusu lucretine zam geldi!
Aynı dünya yendece verildi, ar-
dından telefona zam geldi!

Ekmeğe zam geldi.
Körpeye zam geldi.
Sindiri şunu demey: bir kez daha
veriliyor ve ardından taştı, ücreti
bir süre önce artırılan telefona zam,
igüden ilpize vergi kalyor!
Ve samir, "Buzurru, ucuzluğu gör-
dün mü? Eyle korucularıdır bir
tün.

Çözüldü baylar, gördük! Ama
"Zama" ucuşile denedim sayın-
eş öğrendik!

SALI

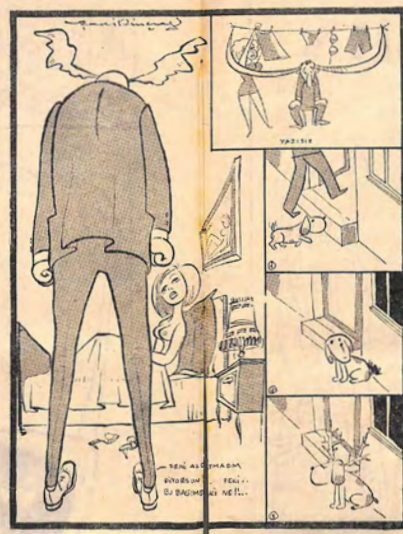
Bir çağrı da bizden

İstanbul Belediye Başkanı Atabey,
halke, manevralara karşı boykota ça-
ğırıyor.
Özellikle kapalı, eklece- meyve yeme-
yine diyor yaktı

ÇARŞAMBA

Genç şehirden...

İstanbulculara müjde
"Hemphrik Vergisi" geliyor!
Aslında üstünlü gibi görünen bir ha-
ber ya, korkamayınız!

— Boyunla karikatür. —

Adım atılacak yeri kalmayan bu
sekre gelece, girenice: girse, her hal-
de oot yaktılar.
Ve bir serferinin kurbanlarına be-
def olur, ya bir tapştın altında kahr!
PERŞEMBE

Bir gün daha...

Anneler Günü'nden sonra, Babae-
ler Günü'nü de kutluyor.
Ve "Velin Babasına seçilen Kurtu-
ş Savaşın Tahir Çavuş'unu, Da-
ruilce'ye attık!

— Gazeteler ikramıye (da) saktta yangı ediyorlar. —

CUMA

Ayıp yahu!

Zamkının boyutlarına gürültü kopa-
racakmış zam yapacak da ummu-
yorlardı her halde.
Oysa, halkta şüküyetin birini bir pa-
ra!
Yok efendim ücretlerde artırma ol-
madığı halde, her gün bir seye zam
geliyor da, millet perişan olu-
yormuş da, bunlara benzer bir sü-
rü şüküyet!
Zam yapıları yerminin yasağıyla-
mı bir yana barakalım, her şeyden
önce şüküyet aşıp.
Fermanı alıp gideci sandıkça, şu
iki aylık hükümet uzatılmadı ya.
Gelin hesaplayalım:
Liranın yüzde kırka yakını son
devalüasyon götürmüştü zaten. Kal-
dı mı geriye altmış?

Bunun oranlama yüzde otuzuna,
komite yapılan zam aldı. Yüzde on
beşini Tekel aldı. Yüzde onunu İş-
letme Vergisi aldı. Yüzde onunu ek-
mek aldı.

Ne eder beşer?

Altmışbeş.

Zaten değeri altmış kurşuna imiş-
ti İraun. Bey kurşun borçlu kalıyor-
sun diye ne âlemi var bağırmanın?

— Gazeteler ikramıye (da) saktta yangı ediyorlar. —

PAZAR

İhtiyaca göre...

Alman bilim adamları, dünyada
iki defa bir canlıdan, diğer bir can-
lıya beyin nakli yapmaya başlama-
şlar.
Denemede kullandın canılar da,
iki balık.
Su dünyının garipliğine bakın be-
le.
İnsanlığın uğuruna sürüklenme
sınırsız nesden alabak.
Beyni değiştirilen, balıklar!
Balık dediğin beyinsiz de olsa,
dünyaya zarar dokunmaz ama, ki-
mi telatürat?

Vedat SAYGIL

— Karşıdan bir erkek geliyor. Perdesini kapat karışın!

— Sigaramı yakabilir miyim?..

— Gazeteler ikramıye (da) saktta yangı ediyorlar. —

— Gazeteler ikramıye (da) saktta yangı ediyorlar. —

— Gazeteler ikramıye (da) saktta yangı ediyorlar. —

— Gazeteler ikramıye (da) saktta yangı ediyorlar. —

— Gazeteler ikramıye (da) saktta yangı ediyorlar. —

TEDAVİ

Aynı hilâl şeklini aldığı bir akşam üzeri; liseli komşu genç, elinde bir mendille Ay'a bakıp:

— Ay seni hoş gördüm, kitkit (*) yerini boş gördüm, diye kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Meraklanmıştım:

— Ne yapıyorsun, çıldır. dın mı, yoksa yeni bir oyun mu oynuyorsun? diye sordum.

Ne dese beğenirsiniz:

— Ne yeni oyunu, ne çıldırması?.. Gözümde kit. kit çıktı da, büyükanmem böyle yapmamı söyledi. Böyle yaparsam hemen geçecekmiş.

(*) Urfa çevresinde göz. de çıkan arpacık'a verilen isim.

Mehmet KÂTİBOĞLU
Tarım Öğretmeni
Halfeti/URFA

BOĞAZ'DAN
GEÇEN TREN

Yaz tatilinde gittiğim İstanbul'da Eminönü'nden dolmuş motoru ile Haydarpaşa'ya geçiyordum. 5-10 gün öncesine kadar 75 kuruş olan bilet ücreti 100 kuruş olmuştur. Bu nedenle bilet parası toplayan çocuk, yolculardan birer lira alıyordu.

Fakat her halinden ve şivesinden şarklı olduğu ve de İstanbul hakkında kafası menfi propaganda- larla dolu olan vatandaş; bir ay kadar önce 75 kuruş olan ücretin neden 100 kuruş olduğunu anlayamadığını, 75 kuruştan fazla vermenin enayilik olacağını v.b. şeyleri saydı durdu. Yolcunun bu haline diğer yolcular gültüstüler. Bundan da cesaretle- nen yolcu, biletçiye daha da celâllenip:

— Sana 100 kuruş vereceğime trene verir, hem de daha çabuk karşıya geçerim, demez mi!

Hasan HOŞGÖR
S. S. K. Hastahanesi
RİZE

SAMANYOLU

Öğleyin bir saatlik ders. te erlere coğrafya dersi anlatacaktım. Kitabı eli- me alıp karıştırmaya baş- ladım. Kitapta; gökyüzü- nün, yıldızlar, ay ve sa- manyoluyla süslenmiş bir resmini gördüm. Erlere dönerek:

— Samanyolu nedir? Kim söyleyecek? dedim. Çavuşun bir tanesi he- men elini kaldırıp:

— Samanyolu Berkant'ı meşhur eden şarkıdır ko- mutanım, demez mi!

Osman DENİZ
Topçu Assubay
60. Topçu Taburu
TATVAN

NE YAPSIN?

Çingene karısı sabahle- yin kalkar ve:

— Bugün nereye gitme- li, diye düşünmeye başlar. Külüpe yaylasında Yörükler koyun kırkıyor, yün iste- meye mi gitmeli? Yoksa Karacalar bağlarında bağ bozuluyor, üzüm istemeye mi gitmeli?..

Yün istemeye gitse ü- züm kalacak, üzüm iste- meye gitse yün kalacak. İkisinin arasında karar veremeyip, ellerini hava- ya açarak başlar bağırma- ya:

— İkisinin arasında ca- nımı al Allahım!..

Osman DENİZ
Topçu Assubay
60. Topçu Taburu
TATVAN

HEYE!

Bizim Adana'da (Evet) sözünün yerine geçen «Heye» çok kullanılan bir sözcüktür. Bunu şu olay- la anlatabiliriz.

Vaktiyle İstanbul'lu bir zat, Adana'lı hemşehrile- rimizden birine yaklaşıp ve çok merak ettiği bir soruyu sorar:

— Sizin memlekette e- vet yerine heye kullanılı- yormuş, doğru mu karde- şim?

Bizimki cevabı yapıştı- rır:

— Heye! Heye!..

Mustafa KİRAZ
5. Sok. 51/1
R. Hisarüstü/İSTANBUL

KARA KARA..

Bizim kasabanın Kara- höyük köyünde her cuma günleri pazar kurulur; ci- var köylerden köylüler a- lışveriş için buraya gelir- leri. Yine bir cuma günü pazara erik satmak için giden 13-15 yaşları arasın- daki çocuğa, meraklı bir adam sorar:

— Adın ne senin deli- kanlı?

— Kara Mehmet...

— Nereye gidiyorsun?

— Karahöyüğe...

— Nerelisin?

— Karakayalı.

Adam bakmış ki her şey karayla gidiyor. Sormaya devam etmiş:

— Ne götürüyorsun?

— Kara erik.

— Kimin oğlusun?

— Kara Ali'nin.

— Ananın adı ne?

— Kara Elif.

Adam artık kendini tu- tamayıp:

— Yahu, her şeyi am- ma karartın bel!.. demiş.

Mustafa KİRAZ

5. Sok. 51/1

R. Hisarüstü/İSTANBUL

AVANS

Harb Okulu son sınıfta öğrenciyiz. Sınıfın fırtına- larından 247 Nâzım Ho- pa'yı sınıf âmirimiz bin- başı Naci bey huzuruna çağırılmış, sık sık tekrarla- dığı çıkışlarından birini daha yapıyor:

— Nâzım efendi oğlum; seninle halimiz ne olacak? Ne zaman uslanacaksınız? Bak ahlâk numaran da bitti (O zamanlar ahlâk numarası 100 idi. İşlenen suça, yapılan kabahate gö- re idare bundan kırılmış yapırdı). Şimdi sana ne yapayım?..

Mazlum mazlum boynu- nu bütün Nâzım cevabı veriyor:

— Efendim, bir miktar avans lütfedersiniz, subay çıkınca mahsubunu yaparız!..

S. KUTLU

2. Okul sokak No: 5/4
BANDIRMA

PIŞKIN ODACI

Yeni atandığı ilçede kaymakamlık görevine başlayalı henüz bir kaç saat ol- muştı. Odacısını çağırarak üzere zile bir kaç kez basmasına rağmen odacı gelme- mişti. Zile bir daha bastıktan sonra kalktı, kapıya dikildi. Nice sonra, odacı bitti- şikteki Nüfusçunun dairesinden sallana sallana çıkınca kaymakam:

«— Bu ne lâubalilik!» diye sert bir şekilde bağırıp ve «Geç benim koltuğa otu- ra zile bas!» dedi. Kendisi de odacıya ait sandalyeye oturdu.

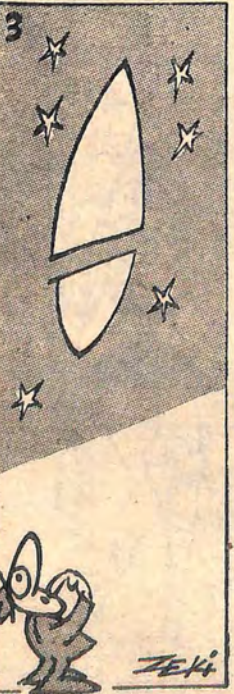
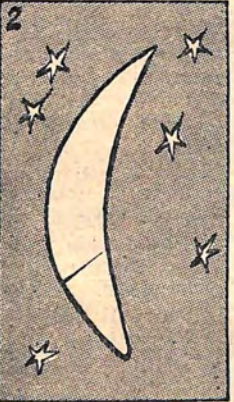
Biz neticeyi merakla bekleyeduralım; odacı hiç ses etmeden denileni yaptı. Zil sesi duyulunca, kaymakam ok gibi fırladı ve kendi koltuğuna kurulmuş olan odacının karşısında esas duruşa geçerek:

«— Buyur efendim» dedi.

Odacı bunun üzerine pişkin pişkin:

«— Bir az şekerli söyleyiver oğlum!» demesini mi!..

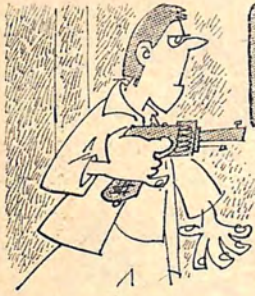
Sezer ÇAKIR
951 Sokak No: 28
Namazgâh/İZMİR

Yazısız

Köylü kızın perukası!

Hollandalı Uzman

BURHAN ESEN

PEK uzundu ismi. Tamamı aklında kalmadı. Sonu (kok) la bitiyordu. Hollandalı tarım uzmanına kısaca «Kok» diyeceğiz.

Hollandalı Tarım Bakanlığı davet etmişti. İzmir bölgesindeki patates ürününü inceleyecek, randımanı yükseltecek çareleri açıklayacaktı.

Bir gün ilgililer telâş içindeydiler. Otelere telefon ediliyor, fakat hepsinden:

— Boş yerimiz kalmadı... cevabı alınyordu. İkinci, üçüncü sınıf otellerde yer bulunuyordu ama, koskoca uzman, taşralı misafir gibi oyalara buyur edilemezdi.

Tarım müdürü ile, arada sırada birlikte birer acı kahve içmekten mütevellit yakınlığımız vardı:

— Aman, dedi, şimdi telgraf aldım. Geliyor!

— Gelen kim müdür bey?

— Ah sorma. Türk patateslerinin durumunu incelemesi için Hollanda'dan uzman istemiştik. Durdu durdu da, tam Fuarın açıldığı, otellerin dolduğu günde geleceği tuttu. Herif akşam üstü uçaktan inecek. Yatıracak yer bulamadık.

— Allah yardımcınız olsun!

— Yalnız Allahın değil, senin de yardımına ihtiyacımız var!

— Otelcilerden ahpabım yok ki, araya gireyim.

— Duyduğuma göre sizin ev büyükçe imiş. Odanın birisini Hollandalı uzmanı ayırabilerseniz, beni içinde bulduğum güç durumdan kurtarmış olursunuz.

Arkadaş hatırı için, Hollandalıyı harem-i isme'imize sokmaya razı olmuştum.

Bölge Tarım Müdürü ile misafirimizi hava alanında karşıladık. İki metreyi aşkın boyu vardı, yüzelli kara okka çekebilecek ağırlığı. Resmî hoşgeldin faslından sonra insan azmanı uzmanı «Resmî hizmete mahsus» araba ile bizim fakirhaneye attık.

Eve daha önceden talimat verildiğinden gerekli yemekler yapılmıştı.

Cat, pat Türkçe konuşuyordu. Ben pat cat İngilizceden çakıyordum. İki lisanın karışımı sayesinde derdimizi birbirimize anlatabiliyorduk.

Sofraya patates yemeği konduğu zaman mister Kok hemen çatala davrandı. Çiğnediklerini yuttuktan sonra, «İlini «enfes» anlamında saladı:

— Çok güzel kabak!

Bizim hanım «sus» diye fisıldadı. Halde patladı:

— Ne kabağı mösyö... Etili patates yiyoruz!

Uzman, kırıldığı potu tamir için salataadaki hıyarı gösterdi:

— Beyaz havuç... Avrupa'da yok böyle!

Hanımın ayağına kuvetlice bastığımdan, sansüre uğramış gazete gibi açılan ağzını sınıksız kapattı.

Mösyö Kok incilerini saçmaya devam ediyordu:

Masaya getirilen imambayıldı tabağını görünce:

— Biz, dedi, hıyarı sadece meyve gibi soyar, çiğ çiğ yeriz. Demek sizin mutfak çok zengin.

Soyulmamış, pişmemiş bir patlıcan getirdim mutfaktan:

— Patlıcan... dedim.

Eline aldı. Gözlüğü taktı. İyice inceledi:

— Çok garip... Siyah renkli hıyara ilk defa rastlıyorum.

Asma yaprağı sandığı salatanın maruldan yapıldığını güç halle izah edebilmiştik.

Uzman, ellerini yıkamak için dışarı çıkınca bizim hanım:

— Doğru söyle, dedi, bu sersem kim?

— Tarım uzmanı dedik ya!

— Ayol nasıl tarımcı bu? Daha patlıcanla, patatesi tanımıyor.

— Büyük adamlar, âlimler öyledir. Burunlarının üzerinde duran gözlüğü kaybeder, saatlerce ararlar...

Kahveler içildikten sonra bizim uzman:

— Ben, dedi, istiyor yatmak! Kalacağı odayı gösterdik.

Az sonra ev işlerini gören hizmetçi kadın geldi:

— Şu gâvur, dedi, book... buuk... diye bir şeyler tarif ediyor.

— Yüz numaranın yerini sormasın?

— Ben de öyle sandım ilkin. Gösterdim. Hayır, dedi.

Sonra mesele anlaşıldı. Meğer adam «Book» yani okuyacak kitap istiyormuş. Azıcık okumadan gözlerine uyku girmemiş...

Gece yarısından sonra Hollandalıyı pijaması ile karşında görünce şaşırılmışım. Gözleri korkudan büyülmüştü:

— Bu evde, dedi, vahşi hayvan var!

— Nasıl vahşi hayvan mösyö?

— Canavar...

Peşine takıldım. Mutfağın kapısı önüne gelince pijamasının cebinden tabancasını çıkardı. Ateşe hazır va-

Bir mahkemenin kararı: (Evine geç ve sarhoş dönen kadınları, kocaları dövebilecek.) — Gazeteler —

ziyete getirdi. Sonra kapıyı açtı. Eyleyle işaret etti:

— İşte orada!

Gösterdiği yerde bizim kocaman Tekir mışıl mışıl uyuyordu. Tetiğe basmak üzere iken elini tuttum:

— Dur mösyö, ne yapıyorsunuz!

— Kapıyı vuracağımı!

— Ne kapıyı... Bizim kedi o.

Kedinin İngilizcesini bilmiyordum. Türkçesinden de o çakmıyordu. Güçlülükle ikna edebildim. Mutfağın kapısını kilitledikten sonra da içi rahat etmedi.

Sabahleyin kahvaltı ederken sordum:

— Nasıl, rahat uyuyabildiniz mi bari?

— Yok uyku...

— Neden?

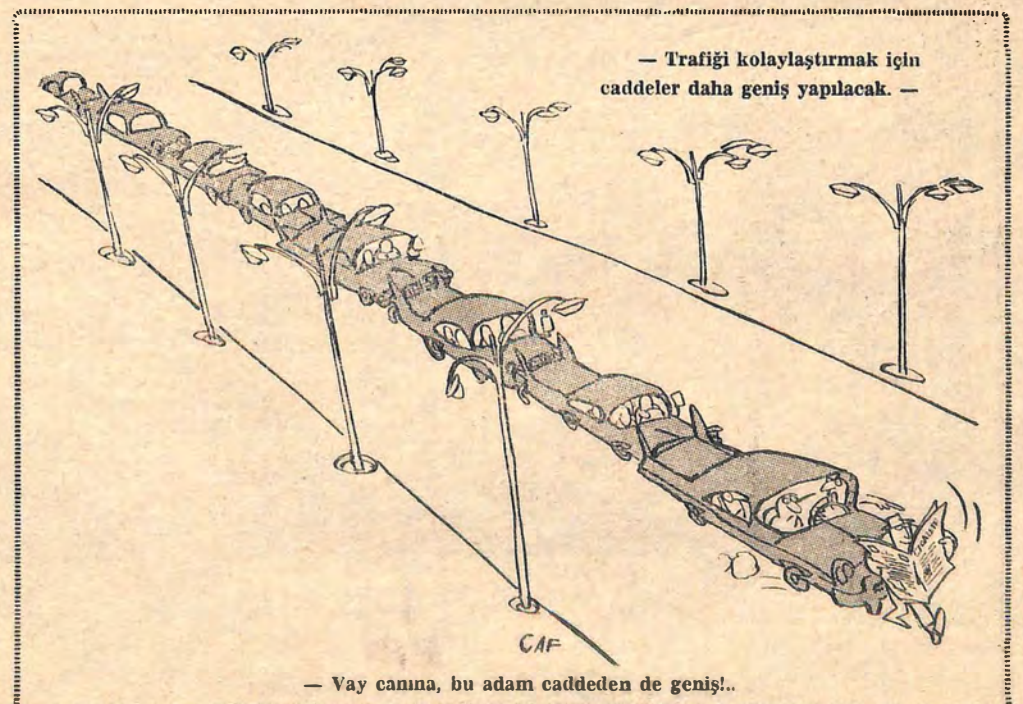
— Var yangın. Var yaralı. Var vukuat...

Ev caddesi üzerindeydi. Gece sabaha kadar motorlu araçlar gelip gidiyorlardı. Yalnız geçmekle yetinmiyorlardı. Ayakları gaz pedalında, elleri klâkson düğmesindeydi. Yerli yersiz, gerekli gereksiz basıyorlardı kornaya.

Ünlü uzman, bu korkunç sesleri soforlerimizin keyiflenmek için çıkardıklarını nereden biliyordu?

Sabaha kadar yangın otomobilleri, cankurtaran ambulansları, polis arabaları gelip geçiyor sanmıştı. Ol sebepten ötürü de gözünü kırpmamış, uyuyamamıştı...

Burhan ESEN

— Trafiği kolaylaştırmak için caddeler daha geniş yapılacaktır. —

— Vay canına, bu adam caddeden de geniş!..

Bir ask hikâyesi

ERHAN TIĞLI

DELİKANLI boynundaki, «medeniyet yuları» diye adlandırdığı, kravatını gevşetti, çözdü. Çıkarıp gelişigüzel ceketinin cebine atıverdi. Elindeki kitabı, defteri beline soktu. Isıkla bir melodi mırıldanmaya başladı...

Genç kız örgülü saçlarını çözdü, bulutunun yakalarını açtı, belindeki kemeri daha da sıkarak eteğini minileştirdi. Ve bütün bu eylemlerden sonra derin bir oh çekti...

Karşılıklı gülmüşediler ve delikanlı:

— Okulda ama da sıkıyorlar ha insanın canını. Yok kravat yoklaması, yok saç, favori muayenesi, yok falan, yok filân... diye konuşmaya başladı.

Genç kız:

— Ah, bizdekini bir bilsen, diye içini çekti, saçlarını ya kısacık kestiriyorlar, ya da iki örgü yapın diyorlar. Bazı bayan hocalarımızın makyaждан yüzü görünmez, biz kaşımızı azıcık alsak lâf olur. Hele gençlerde öyle bir sıkı yoklama yapılar ki az kalsın senin yazdığın mektubu görecektlerdi.

Delikanlı, kendisini daha bir erkekleştirdiğini sandığı sigarasını yaktı, dumanını sinema jöneri gibi havaya savurdu. Horozlanarak kıza döndü:

— Ben sana okuduktan sonra yak dememiş miydin onları?! diye köpürdü.

Genç kız başını önüne eğdi:

— Ne yapayım ayol, çok hoşuma gidiyor. Çıkarıp çıkarıp tekrar okuyorum. O kadar ateşli kelimeleri nasıl yazıyorsun Allah aşkına? diye konuştu.

Delikanlı sigarasından bir nefes

daha çekti. Saçını düzeltti, «Ünî: Yaşar'la Şemsi Belli'den araklıyorum» diyemedi...

— Ee... olacak artık o kadar. Her ne kadar edebiyatçı Soyut Arif'ten pek not alamıyorsak da edebiyat ve kompozisyonumuz fena değildir evvelallah!... diye böbürlendi.

İçinden: «Bir de babam, bu gidişle halin fena, ayağını denk al. Seni kimse sevip takdir etmez sonra hayatta, demişti. Şu durumu bir görse ne der acaba?» diye düşünüyordu.

Genç kız ise, kendisine hep doğruluk, iyilik, terbiye hikâyeleri anlattığı halde onun bunun dedikodusunu etmekten büyük bir zevk duyan ve yaşından daha küçük, olduğundan daha güzel görünmek için güzellik enstitülerinden, makyaждан, boyadan, kremden medet uman annesini düşünüyordu.

Delikanlı birden omuzuna dokunup:

— Ne düşünüyorsun öyle bakayım, bir üzüntün mü var yoksa, ha? deyince genç kız daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve omuzlarını silkerek güldü, gözlerini yere dikerek:

— Hiç... dedi.

Öbürü tatmin olmadı:

— Nasıl hiç? diye ısteledi.

— Basbayağı hiç işte. Peki sen ne düşünüyordun öyle?

— Benimki de hiç!...

Bu, karşılıklı «hiç»ler bir süre kâhkahalarla gülmeye yol açtı. Derken delikanlı, kızın elini avucuna aldı, kenetledi.

— Ayy, dedi kız, yapma. Bir gören olur.

— Kim görecekt be, dedi delikanlı. Kızın ellerini iyice avucuna aldı.

Kız ellerini kurtarmaya çalışarak:

— Amcam buralardan çok geçer arabasıyla. Başka tanıdıklar da vardır. Hem bak şu adamlar nasıl fena bakıyorlar bize.

— Doğru bel! Bir kaç çocuk da takıldı arkamıza. Sevenlere hayat yok vesselâm. Ah bir Paris'te olacaktık ki...

— Amerika da öyleymiş.

— Tabii yahu, bütün Avrupa, uğar ülkeler özgür bu bakımdan. Almanya'da çalışan işçiler bile bizden iyi yahu. Şeytan diyor ki, bırak okulu moku, yazıl Almanya'ya... Neyse... Haydi gel, şu dolmuşa binelim de başka bir yere gidelim. Kurtulalım şu heriflerden...

Otların, kır çiçeklerinin arasındaydılar. Etraflarında dolaşan kuşlar, böcekler, karıncalar, bazı insanlar gibi hiç de kötü kötü bakmıyor. du kendilerine...

Delikanlı, yaşama sevinci ile yere bir şeyler yazdı.

— Ne o? dedi kız.

— Bil bakalım.

— Bilemedim. Yabancı dil galiba. Ne demek?

— Evet. İngilizce. Lav sitori.

— Benim yabancı dilim Fransızca değil mi, nereden bileyim ne demek olduğunu. Söylesene?

— Tamam kızım söyleyeceğim. «Aşk Hikâyesi» demek.

— Nereden aklına geldi bunu yazmaz?

— Duymadın mı, bütün gazeteler yazıyordu. Amerika'da bu adı taşıyan bir roman yazılmış, sonra filme alınmış bu roman. Romanı, filmi, filmin müziği çok tutmuş. Romanı Türkçeye çevrilmiş ama filmi Tür-

kiye'ye daha gelmemiş. Bizim filmcilerimiz yabancı memleketlerde filmi seyredip aynısını çevireceklermiş, filmi göremeyenlere hizmet amacıyla! Ama tabii içinde bazı değişiklikler yapacaklarmış.

— Ne gibi?

— Sözelgeli, aşında kız filmin sonunda kan kanserinden ölüyormuş. Bizimkiler ise veremden öldüreceklermiş kıza. İşte böyle ufak tefek değişiklikler!

— Ayy... yeter, sevmem ben öyle acıklı filmleri. Öldüreceklerine birbirlerine kavuştursalar ya.

— Ee... bütün aşklar tatlı başlar ama çoğu tatlı bitmez. Gerçek bu, ne yaparsın?!

— Böyle söyleme.

— Niçin söylemeyeyim canım. Doğru değil mi yanı? Meselâ, seni bana hemen verecekler mi bakalım? Ne engeller çıkacak karşımı. za kimbilir? Bu işin ucunda ölüm de var, zulüm de...

Aralarında derin bir sessizlik oldu. Kız, gözünün önüne parayı, çıkarı her şeyden üstün gören annesini getirdi. Dünyalarda vermezdi kendisini sevdiğine. Babası da uyardı karşının her dediğine. Akrabalarından bir genç kız aşk yüzünden intihar etmişti, onu düşündü. Kendisini o genç kızın yerine koydu. Ürperti. «Deli» demişti o genç kız için annesi... Kimbilir kendisine ne derdi. Farkında olmadan gözlerinden bir kaç damla yaş döktüldü.

Delikanlı, kızın gözyaşlarını görünce şaşırıldı. Acaba onu ağlatacak ne yapmış veya ne söylemişti? Su kız da çok fotoroman okuduğundan mı nedir, pek sulu gözünü doğrusu. Bu kadar da romantiklik olur mu canım...

— Ne o, dedi, niye ağlıyorsun?

Ses etmedi kız, sustu. bir cevap vermedi. Akan gözyaşlarını kurulumadı da. Başını yere eğdi. Dudaklarını ısırıldı.

— Ne var böyle ağlayacak yahu? diye dikleşti delikanlı, çık çık etti. Unuttu kaç defa ağlamaklı olduğunu, dokunsalar ağlayacak duruma düştüğünü...

— Şey dedi genç kız, çok acı konuşun da. Şey oldu, içim fena oldu.

— Boşveer, dedi delikanlı, ona buna ağlarsan olmaz. Bak ne diyor şarkı: «Ağlama değmez hayat, bu gözyaşlarına...»

— O anda insanın aklına öyle gelmiyor ama...

Delikanlı «Çok doğru» dedi içinden. Sevgilisinin gözyaşlarını silcek tatlı bir kaç söz söylemek istedi. Ama mektuplarında o kadar edebi, bedii aşk cümleleri döktürdüğü halde aksi gibi, şu anda aklına hiçbir şey gelmiyordu. Can sıkıntısından yere bir şeyler çizdi, sildi, gülmüseyerek yere bir şeyler yazdı:

— Bil bakalım yere ne yazdım, diyerek kızın dikkatini oraya çekti.

Bunun üzerine kız da bir şeyler yazdı yere:

— Bak, ben de yazdım. Önce sen bil benim ne yazdığımı.

Delikanlı eğildi, okumaya çalıştı: «Je vous aime».

— Jo vuz em, dedi genç kız, Fransızca bir cümledir. Bakalım sen ne yazmışsın: «I love you». İngilizce galiba. Türkçesi ne bunun?

— Ama sen de söyleyeceksin kendi cümlemin Türkçesini.

— Tamam.

— Hadi öyleyse.

İkisi birden «Seni seviyorum» diye bağırıştılar. O anda dünya değişiverdi. Bulutlar dağıldı, rüzgâr hafifledi. Pembe hayaller, mavı umutlar yayıldı dört bir yana. Sumsıcak bir sevdâ soluğuyla türkileşti dünya.

Erhan TIĞLI

Otobüse yapılacak zam % 25'i geçmeyecek. — Gazeteler —

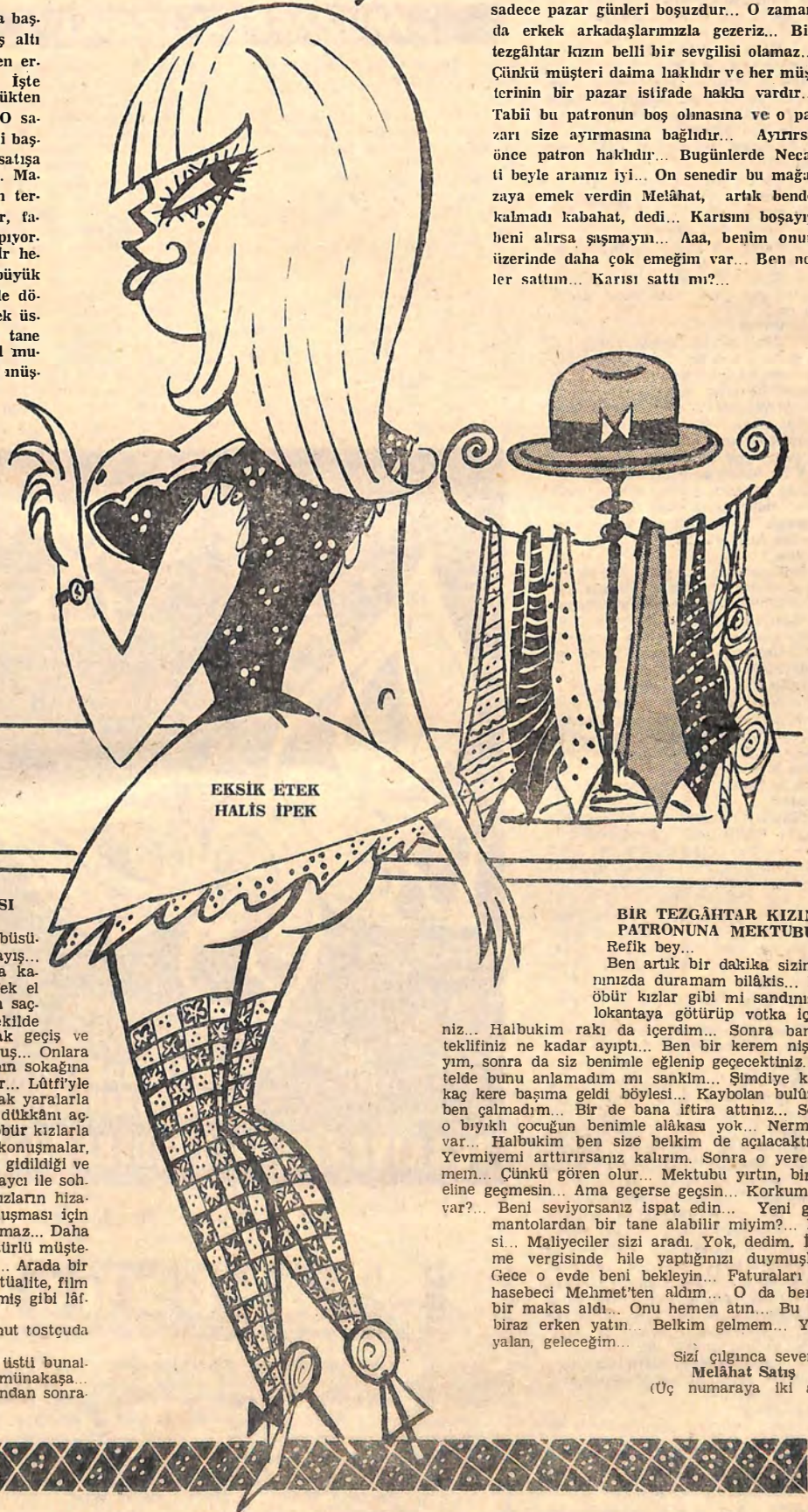
* MELÂHAT SATIŞ *

SUAVİ SÜALP

HAYATIM

«— Annem de çok iyi tezgâhtardı,» diye lâfa başladı... «Öyle bir tezgâhtardı ki, bir anda beş altı müşteriyi idare ederdi... Onun reyonuna giren erkekler mutlaka bir şey alıp öyle çıkarlardı... İşte ben de annemin izinde yürüdüm ve taa küçükten satışımı zenginleştirdim... Aşk mı?... Hayır... O sadece bende satılık bir mal gibiydi... İhsan belki başkaydı... O da bir gün ters bir şey yapınca satışa geldi tabii... Fakir fakat temiz aile kızydım... Mahallede annemin tezgâhtarlığından cesaret alan terbiyesizler benim de satışa geleceğimi sandılar, fakat ben ancak çalıştığım yerde satışımı yapıyordum... Zavallı annem bugünleri göremedi... Bir herifle kaçtı... Almanya'ya gitti... Orada daha büyük bir mağazada çalışıyor... Ben onun eline su bile dökenemem... Fakat şimdi bu mağazada bütün erkek üstüne olan malları ben satırım... Yanımda beş tane sümüklü kız var... Ah, bilseniz müşteriye nasıl muamele edileceğini bilmiyorlar... Bir kere erkek müşteri çok aptaldır... Ona, almayacağını aldırarak o kadar basittir ki... Bizim kızlar oylara kendilerini aldırıp bir haftada evlenip gidiyorlar... Tezgâhtarlık mesleğini seven yok... Halbuki ne tatlı iştir... Müşterinin gözünün içine bakarak bir şey satmanın tadına doyum olmaz... Bazı enayi müşteriler de size bir randevu vermek pahasına bütün reyonu satın alırlar... Ben bir kravat almak için gelip de, onun yanında iki kat çamaşır, beş kat elbise, bir iki gömlek falan filân alan enayileri çok bilirim... Biraz kırtırmak yeter... O da bizde fazlasıyla var şekerim...

Hayatım tezgâhlı müşteri arasında sı-

MELÂHAT'IN BİR GÜNLÜK YAŞANTISI (Saati saatine)

Sabah yedide kalkış... Yedi onbeş otobüsti... ne yetişmek için acele giyinip sokağa fırlayış... Otobüse son anda yetişip mecburen ayakta kalış... Belirli semt delikanlılarından ufak tefek el peşrevi ve çimdik yiyiş... Yolda bir yandan saçlarını tarayış... Otobüsten dağınık bir şekilde inip Tepebaşı'ndan, merdivenlerden koşarak geçiş ve kahvedekiler tarafından iltifatkar lâflar duyulmuş... Onlara «Terbiyesizler!» diye cevap vererek mağazanın sokağına giriş ve duruş... Çünkü Lutfi orada bekliyor... Lutfiyle ufak bir pansumanlı mücadele ve ondan ufak yaralarla kurtulup kendini mağazaya zor etiş... Tabii dükkânı açtıktan sonra satış... Kek ve çayla kahvaltı, öbür kızlarla günün erkekleri, etekleri, bulüzlari üzerine konuşmalar, tartışmalar ve atışmalar... Hangi sinemalara gidildiği ve oradaki loca numaraları üzerine lotaryo... Çaycı ile sohbet... Ona takılmalar... Patronun gelişi... Kızların hiza-yaya dizilişi... Melâhat'ın patronla sabah konuşması için patronun odasına girişi... Çıkış saati belli olmaz... Daha sonra ilk müşterinin gelişi... Öğleye kadar türlü müşterilerle satış üzerine konuşmalar, tartışmalar... Arada bir siyaset üzerine ve günün konuları, çeşitli aktüalite, film yıldızları, kimin kimi almış, kim kimi şeytmiş gibi lâflar... Terbiyeli ve terbiyesiz konuşmalar... Öğlen paydosu... Yandaki kebabçıda, yahut tostçuda yemek... Oradaki oğlanlarla kırışırma... Öğleden sonra gene hızlı satış... Akşam üstü bunaltma ve sinir... Müşterilerle ağız kavgası ve münakaşa... Akşam saat sekizde dükkândan çıkış... Ve ondan sonrası meçhul...

BİR TEZGÂHTAR KIZIN PATRONUNA MEKTUBU

Refik bey...

Ben artık bir dakika sizin yanınızda duramam bilâkis... Beni öbür kızlar gibi mi sandınız da lokantaya götürüp votka içirdiniz... Halbukim rakı da içerdim... Sonra bana o teklifiniz ne kadar ayıptı... Ben bir kerem nişanlıyım, sonra da siz benimle eğlenip geçecektiniz... O telde bunu anlamadım mı sankim... Şimdiye kadar kaç kere başıma geldi böylesi... Kaybolan bulüzlari ben çalmadım... Bir de bana iftira attınız... Sonra o büyük çocuğun benimle alakası yok... Nermin'le var... Halbukim ben size belkim de açılacaktım... Yevmiyemi arttırsanız kalırım. Sonra o yere gitmem... Çünkü gören olur... Mektubu yurtin, birinin eline geçmesin... Ama geçerse geçsin... Korkum mu var?... Beni seviyorsanız ispat edin... Yeni gelen mantolardan bir tane alabilir miyim?... Mer-si... Maliyeciler sizi aradı. Yok, dedim. İşletme vergisinde hile yaptığınızı duymuşlar... Gece o evde beni bekleyin... Faturaları muhasebeci Mehmet'ten aldım... O da benden bir makas aldı... Onu hemen atın... Bu gece biraz erken yatın... Belkim gelmem... Yalan yalan, geleceğim...

Sizi çılgınca seven
Melâhat Satış
(Üç numaraya iki atış)

«Sirtıma dayıyacam» dedi.

Güldü yaşlı kadın:

— Sabanan yatakları topluyordum, o zaman bi gömşümüz vardı, deli Hediye derdik, o geldi, yatağın içinde kocaman kütüğü görünce:

«Güz, herif geldikten sona yalnız yatmaya korkuyon, yatağın içine küçük mü alıyon?» dediti.

Rabla nine, sözünü şöyle bitirdi: — Sana da kütük gerek kütük... Yaşın elverdi artık!

Dilber, kızdı bu söz üzerine kalktı, oturdu. Babası, sahanı lambanın altına çekmiş, sessiz sedasız bir şeyler atıştırıyordu.

— Senden rahat yok mu nene? dedi.

— Gazzak mı dürtüyörük kız? — İnsanın uykusunun geçmesine bile garışyon.

— Nenen deel miyim? — Neneşin amma, kötü kötü lâf ediyon.

— Kötü kötü lâfıms! Neresi kötü bunun kız? Sana kütük gerek dedik, bu mu?

— Bu ya... — Eyiil, aklında ossun, gocaya giderkene sorarım ben sana bunu. Zamanı bacım, burundan gıl aldır-miyor, hemmen insanı tersliyorlar... Ah Mamıd'm ah, gel de gör Rabiye'n! böyle torunlar elinde, nasıl horlanıyor gör. Gece uykusunda bile rahat yok Rabiye'ne...

Yaşlı kadın, ağlamaya başladı. Bir iki iç çekti sonra, oğluna kızdı: — Baba baba deel ki, bunlara anasına lâf söylüyor. Bişey dese lan Arif gibi boyu devrilese şu pıçne...

Arif onbaşının sesi çıkmayınca, yaşlı kadın söylenmeye devam etti: — Gündüzleme bunlar güdüzleme, besmelesiz gelmişler dünyaya n'olacak, anası rafazı, babası firavun... Bi rafazıyın bir firavunun da gızı işde böyle olur.

Dilber:

— Nene yat Allahına, yeter, dedi. — Aboooov, insanın gözünü açdığına, gözünü gapadığına bile garışacaklar... Lan Arif, ben sana dokuz sene bunun için mi süt verdim? Dokuz ay bunun için mi garımda daşıdım?... — Oğlunun, ağız şaplatmasından başka hiçbir sesini duymayınca: — Allaaah, bişeyler demem, gözüne dizine dursun inşallah, gusmuk gusmuk boğazından gelsin, dedi.

Sonra Dilber'e cöndü: — Güz, sana helâl olmasın, sana da haram olsun... Bi kere anan değirmene bulgur yapmaya getmişdi, sidliğini kakani temizledim, o da haram olsun.

— Olsun nene olsun... — Olsun işde olsun... — Nene koynunu araştırdıktan sonra, sinirli sinirli: — Al kız şu on lirani da, dedi.

Dedi ama, ne para çıktı ortaya, ne de bir şey... Sesi kesildi ve köşedeki yatağının içine, küçük bir pamuk torbası gibi büzüldü kaldı.

Arif onbaşı yemeğini yemişti. Tüm yemeğini yediği müddetçe, bir kez olsun karısından tarafa bakmamıştı. Yalnız, karısının ara sıra, bir ıslık gibi horultularını duyuyordu. Kocaman ciğer, tiz bir ıslıkla şşıyor, sonra dev bir balonun ağzından boşalan hava gibi, inliyordu.

Yemekten sonraki sigarasını dışarda içmek için, ocağın başına geldi. Sigarasını daha yeni ateşlemişti ki, Dilber'i karşısında buldu:

— Ne var gızım? dedi.

Dilber'in elinde katlanmış kâğıt paralar vardı. Babasına uzattı: — Al baba!

— Ne o? — Heç, bugün aylığımı aldım da, biraz para...

Arif onbaşı, sigarasının külünü parmağıyla silerken:

— Goy onu cebine gızım, dedi, bizden çok sana gerek o para. N'aptım ben parayı? Bi sigara yetiyor

16

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

bana... Amma senin şuna buna ihdi-yacın var, goy goy.

— Al baba all!

— Yok gızım, o senin hakkın...

Dilber, istemiyerek parayı gece-lik olarak kullandığı pazen elbisesi-nin cebine koydu:

— Alsaydın baba, dedi.

Cevap veremdi Arif onbaşı. İkisi de bir müddet sessiz durdular. Dil-ber:

— Üşülmüyön mu baba? diye sor-du.

— Yok gızım.

— Ne düşünyön öyle?

— Heç...

Arif onbaşı, sigarasını ocağın içi-ne attıktan sonra:

— Bu sefer çıkacak gızım, dedi. Epeyce ipucu bulduk.

— Define mi?

— Heye... O zaman gör bak sana neler alacam.

— Ben senin sağlığını isderim ba-ba.

— Hadi yat gızım, hadi yat.

— Sen de yat baba.

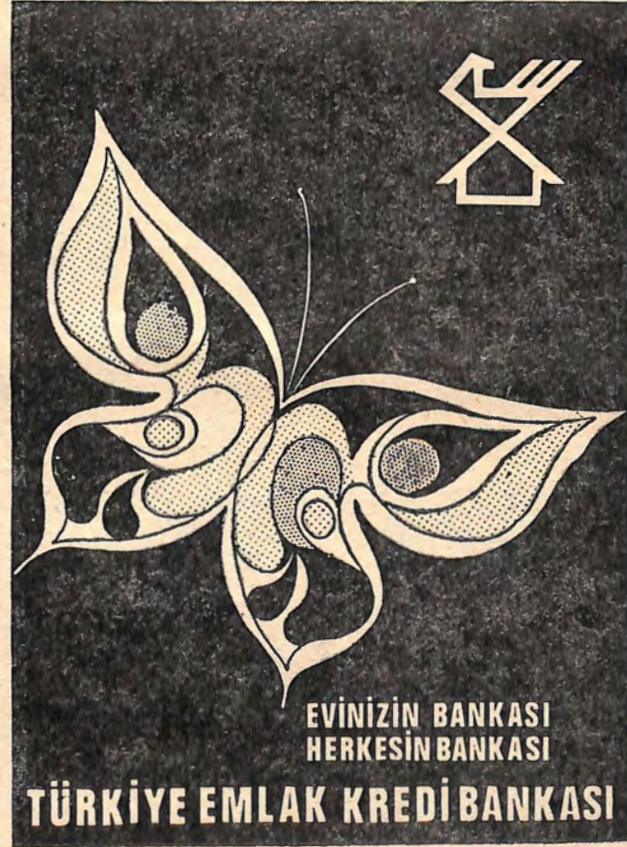
İçeriye girdiler. Dilber, yatağına uzandı. Yorgani başına çekti. Arif onbaşı da, et hursızlığı için mutfak-dalan kediler gibi, süzülerek girdi karısının yanına. O iri gövdenin yanında her zaman ufaklı ama, bu-gün nedense daha çok ufalmış gör-dü kendini. Fidan, derin bir soluk alışıyla beraber:

— Geldin mi? dedi kocasına.

— He, dedi adam.

Ardından ninenin sesi duyuldu:

— Geldi geldi, dedi... Siz de av-rat mısınız? Bizim gocomuz geldiği zaman elpençe divan dururduk ya-mında. Şindiki avratlar, topunu dö-nüp, geldin mi diyorlar, hepsi o ga-dar... Gelen herif mi, yoksa yolunu şaşırılmış bir pire mi farkı yok...

EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60206 - A - 20397 — 89)

Akbaba

• Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası •

SATILBI : Ergin Ortaç, Yazı İşlerini fiilen idare eden; Kadri Yur-datap, Sekreter; Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ : Yıllığı 60, altı aylığı 30 lira. Yabancı memleketlere yıllık 120, altı aylığı 60 lira. İDARE YE-ri : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3. İstanbul. Telefon : 23 18 11 Fiyah : 125 kuruştur.

Fidan, uyuyor olduğu için cevap vermedi kaynanasına. Yalnız, Dil-ber:

— Nene be, dedi, gözlerin böyle zayıflayacağına keşke gulakların za-yıflasaydı, dedi.

Kadın, iri iri bağırdı:

— Mamıdım, Mamıdım, bu kör olası torunlar gulaklarını da gıs-gınyorlar Rabiye'nin, gulaklarını da...

O gece, ne Arif onbaşı uyudu, ne de Dilber... Tüm gece at suratlı ka-dını düşündü Dilber, tüm gece ke-di gözülü kadını düşündü Arif onba-şı... Dilber:

— Alacağı olsun o at suratlı av-radin dedi, ama, Arif onbaşı: — Alacağı olsun o kedi gözülü av-radin, diyemedi.

Hattâ sabaha karşı acıma duygu-ları öyle fazlaştı ki, acımaya bile başladı Mübecce'l'e... Sonra, Kel Hayri'ye de acıdı. Ardından kendi-ne acıdı.

Böyle uykusuz bir geceden son-ra, sabah erkenden nasıl kalkıp da işe gidecekti?

Ama kalktı... Yatakta içtiği başın-cı sigaradan sonra, hovarda kaçır-an o çıplak boyunu horozun sesini duydu. Kalktı, pantolonunu üzerine geçirdi. Geceden ıslanmış olan ceke-tini ürpererek giydi. Uykusuzluğun verdiği sersemlikle, anasının ayağı-na bastı. Kadın:

— Gözün kör olsun inşallah, dedi.

Bu, onun günaydın'ıydı. Kim yan-lışlıkla üstüne bassa, hemen gözün kör olsun, derdi.

Arif onbaşı, ocaktaki kazandan saplı tasla bir tas su aldı, yüzüne şöyle bir iki çarptı. Mendilini ara-nırken eli, arka cebindeki ispirto şişesine gitti... Aldı şişeyi, ocağın içine çarptı.

İhtiyar kadın, tekrar bağırdı yat-tığı yerden:

— Ulan şelik (sakar), neyi girdin gene, evde girilmedi şey gomodın titrek deyyus...

Arif onbaşı, çividen şapkasını al-dı, ellerini pantolonunun cebine so-karak, ıslak sokaka çıktı...

Babası gittikten sonra, Dilber de kalktı. Rabia nine:

— Sen niye kalktın kız, daha er-ken, dediyse de, aldırmadı.

Nine:

— Gudurdu bu gız bu gece, de-diğinde, ona da cevap vermedi.

Dışarıya çıktı. Dışarda, alaca ka-ranlıktaki dağınık bir sis vardı. Bu, havanın o gün iyi elacığına işaret-ti... Ocağın yanına geldi. Elindeki kazağın paketini çözdü. İçerde giy-se, biliyordu ninesinin neler diye-ceğini, onun için dışarda giyinecek-ti. Ocağın yanındaki, ocakla duvar arasındaki boşluğa çekildi. Üzerin-den pazen elbisesini çıkarınca tüy-leri diken diken oldu. Eliyle yuvar-lak omuzlarını okşadı. Öteki kızla-rın, dükkândan aşırıdıkları gibi, ken-dinin de aşırıldığı üzerindeki siyah sutyenin ipini düzeltti. Siyahla be-yazın zıtlığı hoşuna gitti... Oturdu-ğu yerde yeni kazağı sırtına geçirdi. Kazağın, kolundan, boymundan çok göğsüne gelen yerine baktı. Dimdik olmuştuk kazağın orası.

Nahide'nin sözü geldi aklına:

«Ne utanıyon gız? Elin kızların-da olsa böyle memeler, sevindirlik delisi olurlar, sen bulmuşun da bu nuyon. Ver istersen, kes yarısını ba-na ver!»

«Bende olsa bu hacetler, deli ede-rim milleti deli. Hem de bu kurulu-ğumnan. Ama ne deyim Allah'a, ver-memiş ki, tutmuş, on günkinden çalmış, sana vermiş. Hak revâ mı bu yâni?»

Fısıldadı kendi kendine:

— Ah şimdi bir ayna olmalıydı, şöyle aynada seyretemliydim kendi-mi. Hem de o kocaman boy ayna-larından. Boyuma bosuma bakma-lydım...

Söz verdi kendi kendine:

«Gelecek aya söz, bir tane koca-man ayna. Şöyle bakdın nu, epe-

den dırnağa, neyin varsa gösdersin.» İhtiyarın ayak seslerini duydu. Çıkaramadı kazağını. Şimdi kendini yarı çıplak yakalayacak, kimbilir artık, ne kadar söylenecekti. O'nun için ocakla duvar arasında iyice bütüldü. Rabia nine, eğik belini tuta tuta, helâyâ gitti. Ondan sonra Dilber, hemen içeriye geçerek yatağına girdi. Kardeşi Rifat, başını iyice yastığa gömmüş, uyuyordu... Zaten sabahları dokuzdan, ondan önce kalkmazdı yataktan...

Uzandı, çividen küçük aynayı aldı. Ama, açık kapıdan o kadar az ışık sızıyordu ki içeriye, kazağının rengini bile farkedemedi. Çıkardı kazağını üzerinden, tekrar kâğıdına sardı ve yatağının başucuna bıraktı. Nedense canı, pazen elbisesini giymek istemedi. Öylece çekti yorganı başına. Çıplak vücuduna, biraz önce sıcak bırakmış olduğu yer çok hoş geldi. İki yandan kollarını kavrayarak düşünmeye başladı:

«Kimbilir şimdi Şevket âbim ne yapıyor?»

«At suratlı karının kollarını tutuyor. O, yörük yayığına benzeyen kılı kollarını. Pis kadın, belki de şimdi fısıldıyordu kulağına gıcıcının, bak ha, yarın tamam ha, yarın da govmaşan o gızı, bi daha bu yatakda yerin yok...»

«Çirkinlerin şansızdır zaten, bulurlar güzelini, sonra da onu sustalı maymuna çevirirler, bir dediklerini iki ettirmezler. Kimbilir at suratlıının ağlaması ne çirkin olur? O kalın derisi kimbilir nasıl buruş buruş olur? Cilvesini de yapar gıcıcısına, kösele gibi buruşdurur suratını, ağlar, adamı tav etmeye çalışır.»

«Alacağın olsun senin pis gari... Ben sana yapacağımı bilirim.»

Ninesi içeriye girdiğinde, gün iyice ağarmış, dışarı aydınlanmıştı. Nine, o alaca ışıktaki bile etrafı seçebiliyordu. Nettekim biraz sonra, Dilber'e:

— Gız, dedi, ne o öyle kösdü (kös-tebek) gibi olmuşun, çıkar boynunu, boğulun sona...

Nine, abdestini almış, kollarını ayaklarını silerken, birtakım duaları sesli olarak mırıldanıyordu. İpin üzerinden seccadesini aldı ve kapı yanındaki boşluğa sererek namaza durdu... Dilber, ninesinin kendisine arkasından dönmüş olduğundan yararlanarak, üzerine pazen elbisesini geçirdi. Sonra, ninesine baktı. Oturduğu yerden namaz kılıyordu. O denli ufalmıştı ki yaşlı kadın, boyu kapının yarısına bile gelmiyordu. Bir yağlıklı baş, bir de ondan birazcık büyük bir vücut, yatıyor, kalıyor, Allahına dua ediyordu.

Nine, namazını bitirdikten sonra, ellerini iki yana açarak:

— Sen yüce Allahım, oğlumu başımızdan ayırma, gelinime güç kuvvet ver, torunlarıma akıl hidayet ver, acılarını gösderme Yârabbi dedi.

Dilber, yatağın içinden:
— Nene, dedi.
— Hı...
— Bana accık daha dua et.
— Ne diyim?
— Allah torunumun gönlüne göre versin de...

— Versin...
— Sağol nene...

Nine, seccadesini topladı, tekrar ipin üzerine attıktan sonra:

— Niye uyumadın bu gece gız? diye sordu.

— Uyuyamadım nene.
— Sıkıntın ne?
— Yok bir sıkıntım.

— Heç genç cahil insanın sıkıntısı olmazsa uykusu geçer mi?
— Geçdi işde.

— Var bir sebebi?
— Yok...

— Yoğsa bi oğlana mı dutuldun?
— Yok be nene.

— Gız aklını başına al ha.
— Aklım başımda nene.

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

Ne yapmış?

Bir hafta önce muayene ettiği hastasına sokakta rastlayan doktor, sordu:

— Nasılsınız?

— Teşekkür ederim, diye cevap verdi hasta. Çok iyiyim!

— Yazdığım ilaçlardan memnun kaldınız mı?

— Hem de nasıl... İki kaşık içtim, öksürükten eser kalmadı! Biraz sürdüm, dizlerimdeki romatizma ağrıları dindi...

— Peki kalamın ne yaptınız?

— Eski gülmüş eşyalara dök-tüm, hepsi kalaydan çılmışa döndü!

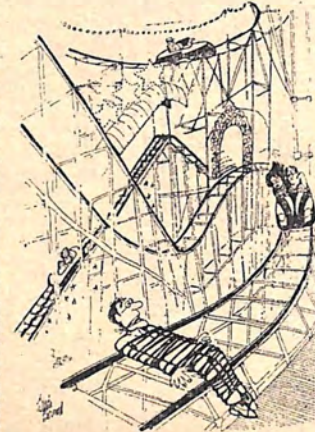
Başından beri...

Yargıç, boşanmak isteyen çiftin kavgalarına tanık olarak getirilen en yakın dostlarına sordu:

— Kavgaların başlangıcında yanlarında mıydınız?

— Tanık cevap verdi:

— Evet sayın yargıç. Evlenme şahitleri bendim!

Yazısız

Henüz giyinememiş!

Doktoruna telefon eden yıldız adayı genç kadın, muayene olmak için bir gün önce aldığı randevuyu hatırlatarak:

— Soyunmuş, gelmenizi bekliyorum, dedi.

Doktor hayretle sordu:

— Neden vakitsiz soyundunuz? Hem siz buraya gelmeyecek miydiniz?

— Giyinmeye fırsat bulamadım ki soyunayım! Öğleden sonra, iyi bir rol koparmak için film prodüktörünün evine gittim. Oradan çıktım, terziye provaya gittim. Hazır soyunmuşken, muayeneyi de aradan çıkarmayı düşündüm de...

Siftah

Başhekim, mesleğe yeni başlayan genç nöbetçi doktorla karşılaşıncaya sordu:

— Nasıl, dün geceki ameliyatınız başarılı oldu mu?

Genç doktor sapsarı bir yüzle:

— Ameliyat mu! diye sıçradı yerinden. Fakat ben onu bir otopsi zannediyordum!

Çifte yalan!

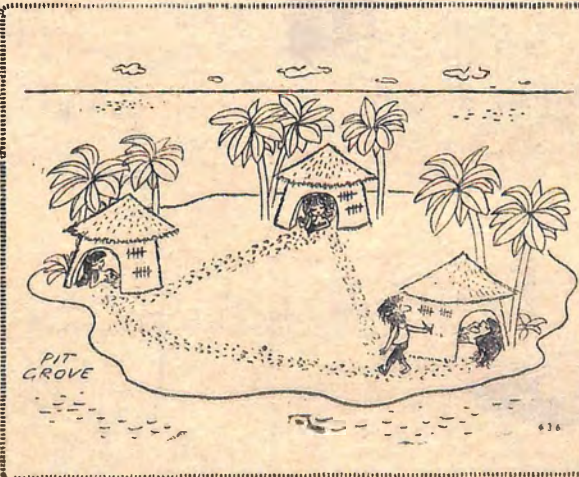
Hırsızlıkla suçlanan Anatole'e, yargıç sordu:

— Sizi, bir altın saat çalmak la suçluyorlar. Bu konuda söyleyecekleriniz var mı?

— Buna çifte yalan derler sayın yargıç! diye bağırıldı sanık. İlkın, ben saat çalmadım; sonra, saat altın değildi!

Gecikmiş işler

Yeni müdür personel ile tanıştıktan sonra, bütün büro kapılarına, «Bugünkü işi, yarına bırakına» yazılı birer pankart astırdı. Ertesi gün fabrikaya geldiğinde, baktı. İçerde kimsecikler yok! Pankartı okuyan bütün işçiler greve başlamışlar, daktilolar zam istemişler, veznedar ise kasayla birlikte çoktan toz olmuştu!

Ukalâ!

Yazısız

Biraz denesin

Telefonu açan kadın, doktoruna yalvardı:

— N'olur bemen geliniz doktor! Koltuğunda şekerleme yapan kocam, duman çıkartmaya başladı!

Sordu doktor:

— Çıkardığı duman hakkında biraz bilgi verir misiniz?

— No bileyim, dalga dalga yükselen basbayağı duman işte!

— Merak edecek bir şey yok, dedi doktor. Biraz denemeden sonra göreceksiniz, halka şeklindeki duman çıkarmayı da başara-caktır!

Oh oh!

Hısmıla lokantaya giren adam:
— Geçen hafta sizde yediğim mantarlar yüzünden tam altı gün hasta yatıp, Azrail'e pençeleştim, diye çıkıştı lokanta sahibine.

Diğeri neşeyle sordu:

— Sahi mi? Beni ne kadar memnun ettiğinizi bilemezsiniz!

Müşteri şaşkınlıkla sordu:

— Nedenmiş bakayım?

— Bu mantarların zehirli cins. ten olduğuna, karımla yüz franklık bir bahse girmiştim de!

Yazısız

— BİR SERAP MI ?.. YOKSA SENDE BENİM GÖRDÜ-
GÜMÜ GÖRÜYÖR MUGHUN ?..

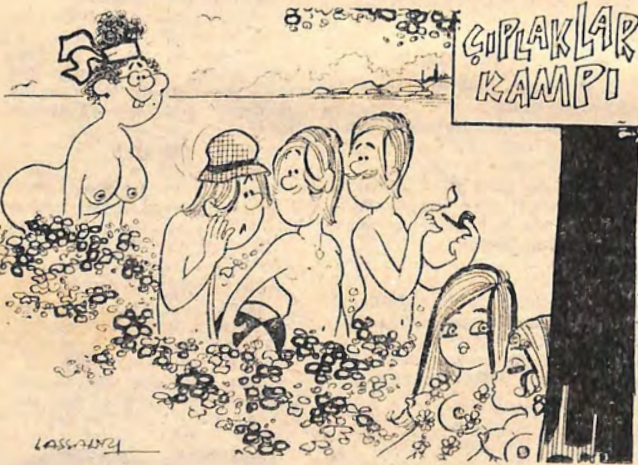
Dünya Karaka- türleri

DOĞUM
KONTROL
HAPİ

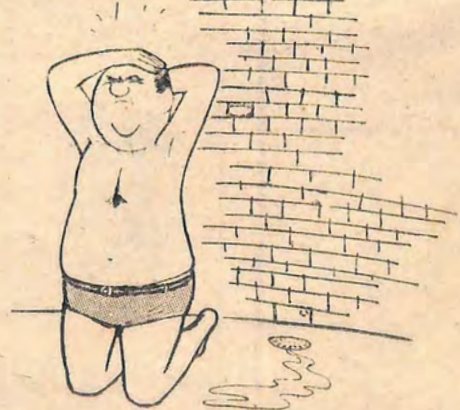
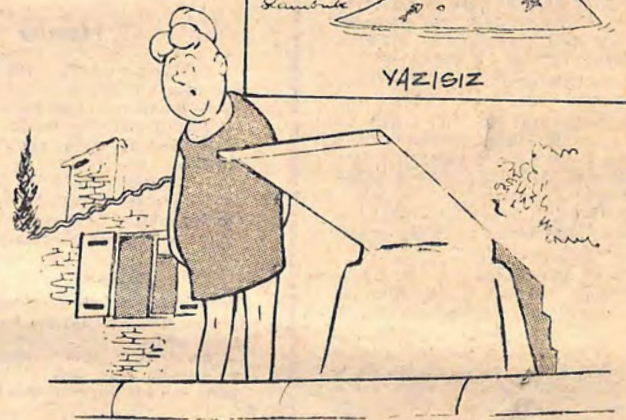
YAZISIZ

— AMAN ÇOCUKLAR .. SAKIN ARKANIZA BAKMAYIN !..

YAZISIZ

— GÖZÜN KAPALI HAVUZA DALARSA BÖYLE OLUR
İŞTE !..

“Pek şaşırmış bir haliniz var...”

“- Nasıl şaşırmam! Bilet alırken birinci sınıf istememiştım ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.

- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.

- Şu yıldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfakın yanındaki.

- Orası bizim mutfakımız değil. Onların mutfakı. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uçta.

- Her taraf birinci sınıf gibi.. Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.

- Ta ileride olmalı, buradan görülmez.

- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiyordunuz.

- Hangisi olursa. Tam 12 tane tuvalet var.. Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir.. aman dikkat edin.”

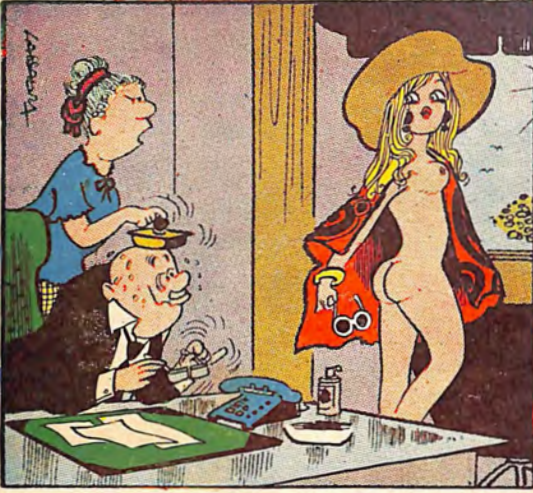
İşte PanAm'ın 747'lerinde durum böyle..

PanAm 747

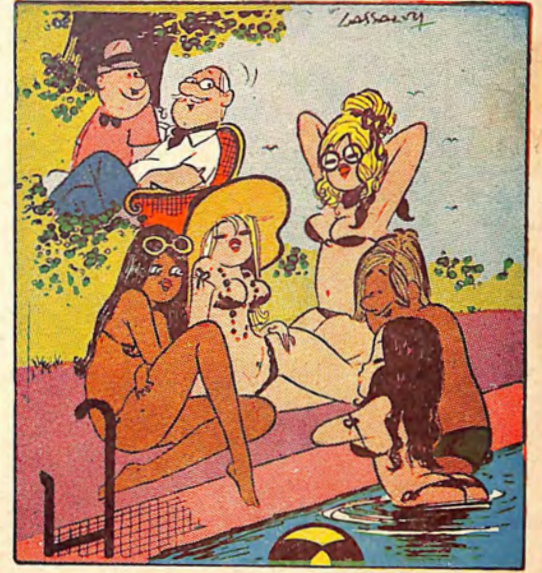
En rahat, en ferah yolcu uçağı

PanAm seyahat acentenize veya bize baş vurun;

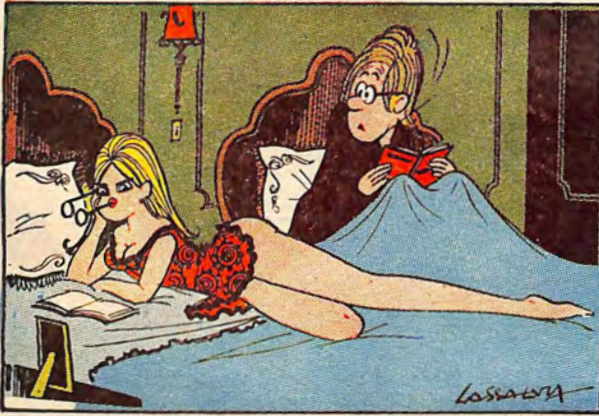
PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 - Teleks 194 ● PanAm Ankara, Tel: 18 21 70/74 ● PanAm İzmir, Tel: 33 472 - Teleks 39 ● PanAm Adana, Tel: 1501

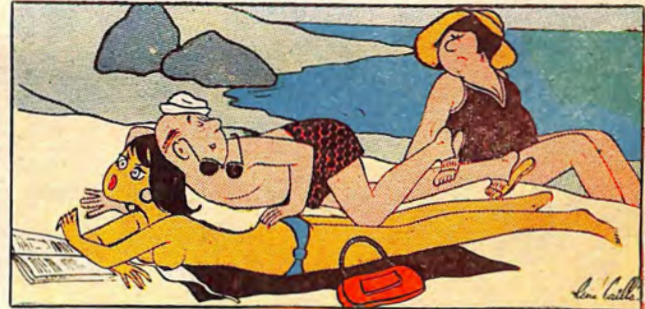
- ÇABUK SIRTINIZA BİR ŞEY BİYİN... YOKSA, MÜDÜR BEYİ TER İÇİNDE BOĞACAKSINIZ !..

- BOŞUNA "EV ALMA .KOMŞU AL " DEMEMİŞLER !

- BİRAZ YORGANIN ALTINA BİR CANIM DİKKATİMİ OKUDUĞUM KİTABA VEREMİYORUM '

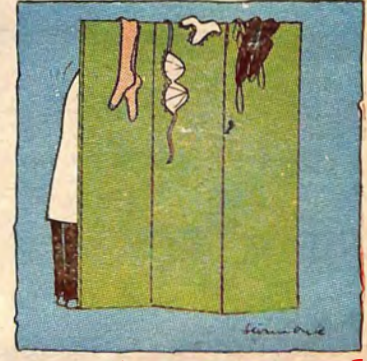
- KABAHAAT SENİN KARICIĞIM... GÖZÜME TAKTIĞIN KAPKARA GÖZLÜKLERLE ÖNÜMÜ GÖREMEZ OLDUM '

YAZIGIZ

- AL BAKALIM, BANA YAPTIĞIN İĞNELERİN HEPSİNİ İADE EDİYORUM SANA !..

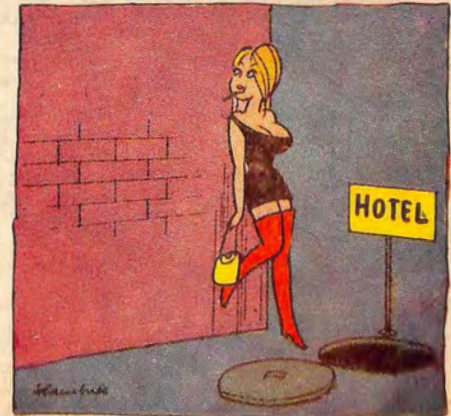
- HI, HI HIII AY ÇOK KOMİKSİNİZ DOKTOR - CUĞUM SAYDIM TAM OTUZ DEĞİŞİK YE - RİMİN NABZINA BAKTINIZ !..

- BİZ PEŞİME TAKILABİLİRSİNİZ AMA KOPEĞİNİZ KOPEĞİMSİ RAHAT BIRAK BUN !..

- PEKİ PEKİ KISA KEŞİYORUM !..

YAZIGIZ